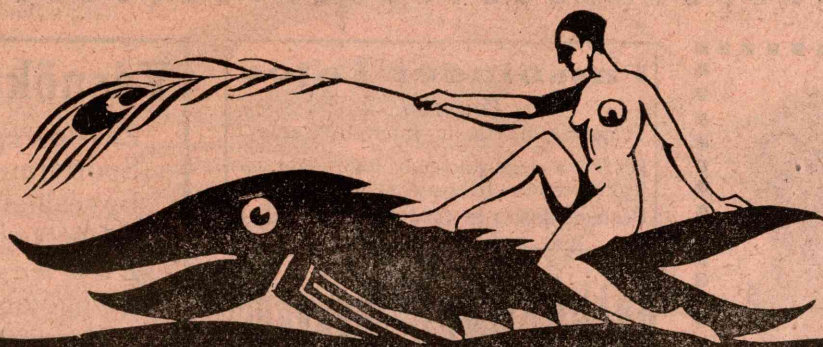
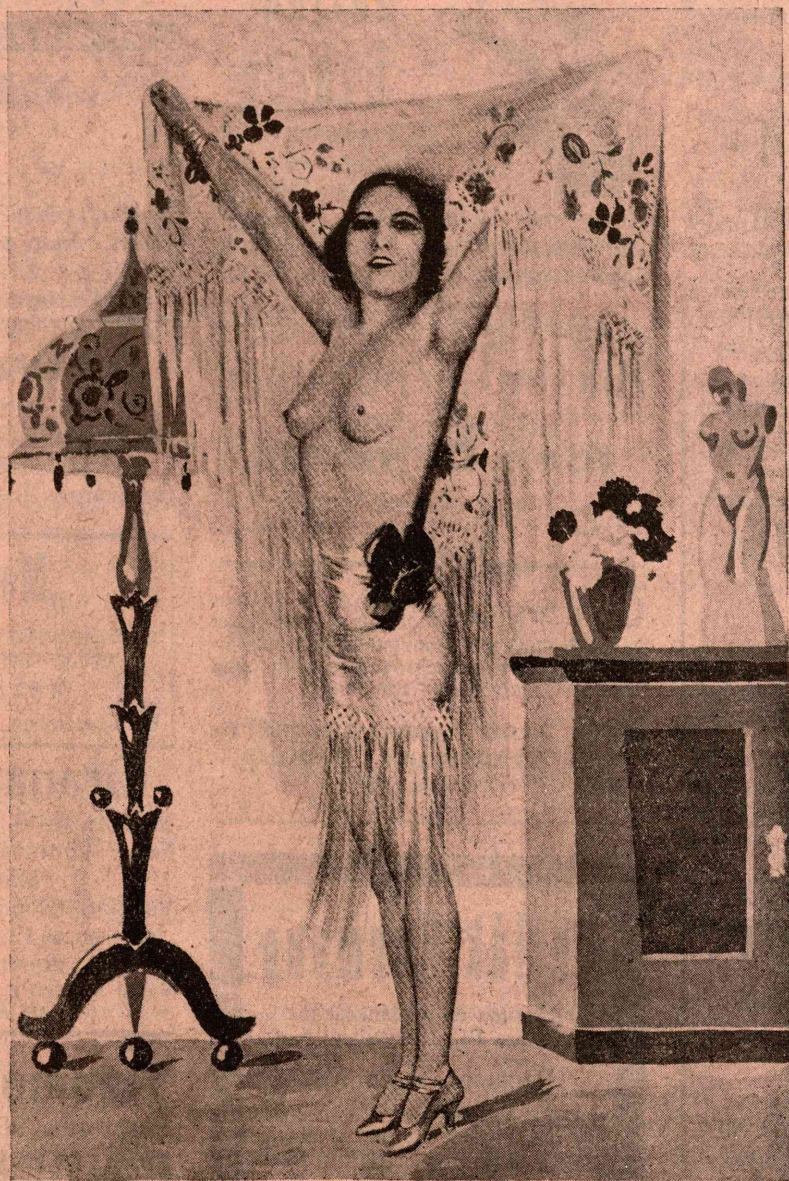

Morton elbeszélései: **Széchenyi grófnő elrablása**

KAVIAR

KULTURÁ • EROTIKA • MŰVÉSZET • HALADÁS

Fényképész előtt

Francia reprodukció

Kohl András

hölgyfodrászati terme. Belváros, Szent-györgy-tér. (Bejárat Lonovich-u)
Elsőrangú hölgyfodrászat, hajfestés, manikűr. 33

Gyémánt Gáspár

paplanos és kárpitos, Gyárváros Tigris utca 7
Vállal minden a szakmába vágó munkákakat — — 41

Ha szép akar lenni, használjon
Kulka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant
Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

„Tríes” cipők

elsőrendűek és tartósak
Tríes, Timisoara, IV. Begajobbsor 19.

Joszt József

uri és női cipész. Timisoara 11. kerület
Széna-tér 8 Férfi és női cipők mérték után
pontosan készülnek. Javításokat soron kívül elintézik.

Puskás Péter

Épület és butorasztalos
Timisoara III. Bul. Carol 68
(Hunyadi ut)

Elfogad minden e szakmába vágó munkát a legjobb és legolcsóbb kivitelben

Fassbinder Lajos

Uriszabó, 43
Temesvár, II. Három király u. 4 szám,
készíti a legdivatosabb öltönyöket, a legkényesebb izlésnek is megfelelően.
Postamunkákat is vállal! Szólid árak!

Gelbermann Menyhért

Dentist — fogász

Timisoara, IV. Kossuth Lajos u. 19. szám
mindennemű

Fogmunkák,
Fogpótlások

38
kaucsuk és aranyban!

Gutjahr György

Timisoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10 68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régí toll fel-
sítése.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoni

órás és ékszerésznél
Timisoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bemgasse)

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pu-
dert és szeplovizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfolt-
tot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszer-tára-
ban Timisoara, Mehala
(villamosmegálló.)

Pollák Hermann

Kárpitos és paplankészítő
Timisoara IV. Hunyadi ut 6. sz.

Paplanok, Sezlongok,
speciális Börbutorok
készítése és javítása
szólid árak mellett! 28-7

Vésnöki munkák:

Zászlószegek
Sporttermek
Egyesületi jelvények,
Rézbélyegzők
Z o m á n c t á b l á k (27-36)
Rézajótabla

Legolcsóbban készülnek
Ékszerészeknek külön árjegyzék
Atelier de Gravura, Timisoara I.
Piata Sf. Gheorge No 4.

Kovinka Somborac, Timisoara

IV. Uri ucca 4. sz.
Mindennemű divatkalapok raktáron,
olcsó árak mellett. 28-10

A RÓKA

A legjobb képes heti élc-
lap. Ára 10 Lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

Mindenütt kapható.

Száva Vémits

Asztalos

Kész háló, konyha berendezés
olcsó árban kapható
Gyárváros, Tigris utca 25. 36

„Megváltás”

poloskairtószet minden háztartásban
nélkülözhetetlen. Kapható:

Weisz Antal

butorüzletében, II. Mérleg-utca 4 szám

Granatir Traján

Műkelmefestő és vegytisztítóintézete
Fiók: Timisoara III. Hunyadi ut 6
Mária mellett.

Vállalati telep: Belváros, Jenő-her-
ceg ucca 12. a Várady plissé és
gouvre intézetben.

Vállal minden e szakmába vágó ruhák
festését és vegytisztítását. 7

Vizumokat és más meg-
bízásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintézik
PINKERTON BOY

Timisoara — Telefon 75

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenta

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németországban „ 3 márká
Olaszországban „ 40 lira
Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
lainkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucurestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BENGI

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Az első csók

Eredeti kézirat. — Irta: PÉK DEZSŐ

Az asztal fölött felemelked-
tek a pezsgős poharak — utól-
jára. A násznép még egyszer
irtozatos tombolásban tört ki,
üritették poharukat a bájos
menyasszonyra, aki most volt
nevelőnője, az öreg Melinda
néni karján felemelkedett az
asztal mellől és a nászszo-
bába vonult, hol már minden
el volt készítve a megtörté-
nendő eseményekre.

A nevelőnő ez egyszer nem
volt az a szigorú, mindenre
megrovó tekintettel válaszoló
aggszűz, erre az alkalomra
mintha ő is felmelegedett
volna és miközben hozzálá-
tott a fiatal menyasszony vet-
köztetéséhez, hasznos taná-
csokat suttogott neki, amiktől
azonban a fiatal lány egyre
nagyobb és nagyobb zavarba
jött, hisz őt a vőlegénye —
egy idősebb, de gazdag uri-
ember — még meg sem csó-
kolta eddig.

S most hallania kell külö-
nös, furcsa beszédeket:

— Azután majd megfogja
fiacskám a melleidet, ezt a
két gyönyörű gömbölyűséget
drágám — jaj be kemények,
milyen ruganyosak, hiszen te

egész nagy lány vagy már
— mondom, megfogja őket,
megsimogatja, azután még
máshol is megsimogat... de
te csak hagyd, mert az na-
gyon jó valami. Nagyon jól
különöset fogsz érezni...

Szakavatott kezei közben
kigombolták fehér selyemru-
háját, mely halk susogással
a lábaira omlott, azokra a
keskeny, karcsu kis csipőkre,
födetlenül hagyva a kombi-
nés menyasszonyt, akiről
azonban csakhamar ez a ru-
hadarab is lekerült és a ne-
velőnő épen kis nadrágját
szándékozott megoldani, mi-
közben folytatta a hasznos
tanácsadást.

Azután tudod szivem, ami-
kor már végigsimogatott és
végigcsókolt, melléd fekszik,
de úgy, ahogy te leszel —
minden nélkül — azután
amikor melletted van és...

Közben lehullt a kis nad-
rág is, sőt az egyetlen finom
kis ingecske is lekerült róla,
ugy hogy egészen meztelenül
állt ott a nászszoza közepén,
szégyenkezve és szemérme-
sen.

A kisasszony meg elért

tanácsadásai közben a leg-
fontosabb momentumokhoz,
de ezeket már oly halkán
suttogta, hogy alig alig lehe-
tett hallani. A menyasszony
azonban meghallotta, mert
először elpirult, azután elsá-
padt, végül reszkető ujjai meg-
döbbenve szántanak végig
hamvas testén, melyre ma
oly nagy, különös és szokat-
lan megpróbáltatás vár.

A kisasszony azonban bá-
torította őt és egy kölnivizes
üvegből telefecskendezi a
fiatal testet egy különös, bó-
dító illatu parfeummal, hogy
minél bódítóbb legyen, bu-
jább, mámorosabb a nagy
esemény.

A finom, hófehér bőrön
mint apró gyémántszemek
csillognak még egy ideig a
parfeumcsöppek, azután be-
issza őket a bőr, elszállnak
a levegőbe, megmámorosító
illattal véve körül mindent.

— Hát hálóinget nem adsz?
— kérdi a menyasszony, azon-
ban a válasz lesújtó:

— Ugyan drágicám, hogy
azzal még bajlódjatok?

— De így... semmi nél-
kül... én szégyelem magam.

— Ugyan, ugyan... hisz
bebujsz szépen az ágyba,
magadra huzod a paplant,
meg ezután eloltom a vil-
lanyt is.

A fiatal menyasszony megdöbbenése még fokozódott egy árnyalattal.

— Oh jaj ... hát sötétben ... ?

Hát persze, te butus, na feküdj szépen le és sok, sok szerencsét és ne félj, mert csak egy pillanat és semmi és azután jó és ...

*

A vőlegény egy rövid idő múlva elbucszva az utolsó hazatérő vendégtől is, remegve indult fel az emeletre és némi meghatódott izgalommal nyomta meg a nászszoba kilincsét.

A szobában sötét volt és csend. Valamilyen különös, bódító illat terjengett szanaszét: a fiatal lány bőrének csodálatos illata buján keveredett a parfümmel.

A csöndben a nászágy fölül halk, dallamos lélegzés szűrődött elő: a menyasszony aludt. A férfi megtapogatta a székeket, az egyiken puha, selymes dolgok: az ő ruhái, az ő fehérneműje ... beléjük furta fejét, megcsókolta őket, azután lázasan látott hozzá a vetkőzésnek, ruhái nemsokára ott voltak egy másik széken, ő maga pedig fölajzott vágyakkal, dobogó szívvel remegve indult a nászágy felé.

Óvatosan felemelte a takarót, keze két meleg gömbölyűségen akadt meg.

— A mellei ... azok az isteni, csodás, érintetlen lánymellek ... — zakatoló szívvel hajolt le hozzájuk és megcsókolta őket, hosszasan forrón.

— Az első csókom ... — gondolta meghatottan, fölemelkedett és szinte öntudatlanul simogatta tovább a gömbölyű halmokat, az egész testét ... de, mi ez ... az előbb említett két gömbfelület mintha túl nagy lett volna ... és az elhelyezésük ... merőben más ... mi ez ...

Simogató kezei, mintha megbé-nultak volna, hirtelen megálltak, arca leirhatatlanul eltorzult a düh-től, csak ajka hebegte öntudatlanul, automatikusan:

— Az első csókom ... az első csókom ...

3 nap alatt eltüntető: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszer-tára Dóm-tér 6

FINITA LA COMEDIA

— Eredeti kézirat —

A legnagyobb színjáték, az Élet, hol a legnagyobb Rendező dirigál. Mindegyikünknek van szerepe, de egyikünk sem tudja azt előre. Egyikünknek tragédiát, másikunknak komédiát, egynek könnyeket, másnak kacajt dirigál a nagy Rendező. Mikor szerepünk bevégeződik, félre állunk, a Rendező leint; Finita la comedia. De a nagy színjáték, az Élet, folyik tovább.

*

— Annie, kicsikém, még mindig kérlek, maradj itthon.

— Nem édes Jean, nekem mennem kell, hisz tudod az okát.

— Annie szívem, maradj itthon, van két erős karom, többet fogok dolgozni és minden rendbe jön.

— Nem lehet Jean. Azt a pénzt, ami öreg szüleimnek kell, én akarom megkeresni a városban. Egy évig dolgozok, egy év múlva visszajövök, akkor egymáséi leszünk.

— Kicsi szívem egy egész év!

— Igen Jean, egy egész év áll közénk, de mi kitartunk.

— Annie én mindig, minden körülmények közt is szeretni foglak.

— Én is Jean.

A kis falusi állomáson egy zöld repkénnyel befutott lugas alatt bucsuzott egymástól egy fiu és egy leány. A fiu vállas, napbarnította, őszinte arc, pozitív nyíltsággal néző szemek. A leány, egy édes, naiv kis leány volt. Kedves, vékony kis arc, örökké mosolygó, nagy szemekkel. A világot csak jónak és szépnek látta és nem tudta elképzelni azon még csuf és rossz is lehet. Szülei a rossz körülmények összetorlódása folytán tönkre mentek, úgy hogy adósságaikat törleszteni tudják, Annienek a városba kellett mennie dolgozni.

Nagy kedvvel indult neki, még kedvesének kérése sem tudta visszatartani. Szemei előtt ismeretlen nagy vonalak rajzottak fel, nagyon kíváncsi volt a városra.

Vad dübörgéssel rohogott be a vonat. Egy kézcsók a szüleinek, egy forró, végetszakadni nem akaró ölelésbe fúló csók Jeannak és a vonat már rohogott tovább. A két öreg és Jean egyszerre rebegték:

— Annie ...

Csak annyit, többet nem tudtak. Annie keszkenőjét lobogtatta, kicsi arcára két könnycsepp gördült szeméből, de még a könnyeken át is mosolygott.

És a vonat rohogott, bele az Életbe. Nagy dimenziók törpültek el. Robogott. Vitte a bámuló szemű kicsi Anniet. A Város felé, a foragtagba, az élet örök táncába. Könnyes, naiv szemével nézte az el, eltűnő ismerős tájat, a völgyét, a mezőt, a patakot. Sirni kezdett. Tulajdonképpen ő maga sem tudta, hogy miért sir, hisz örült a városnak, de azért csak sirt. Siratta azt, amit most még nem tudott. És a vonat csak rohogott tovább az Életbe és a dimenziók csak törpültek.

*

Nagy város! Te az életnek hívságos, cifra, ezerszínű vására. Selymek, bársonyok, arany, ezüst. Fel-torlódás. Pampa, fény, Színek. Az élet örök tánc. Mindezekről Annie megszádlult. Egy pár napig kóborogva, itt fel a lelke ezeket az előtte ismeretlen dolgokat. Majd munka után nézett. Itt csapta meg először a józan realitás szele. Egymásután kapta az elutasító válaszokat. Munka nem volt és kis pénze lassanként kezdett fogyni. Esténként kóborolt a nagy bulvárokon, nézte az elfutó autók puha mélyén rejlő szerelmeseket, a félmeztelen nőket, az elegáns urakat. De mindezt csak messziről, nézte és bámulta őket, de közelükbe nem merészkedett, mert félt a lángtól. Egy este, midőn könnyes szemekkel az otthoniakra gondolva nézte a fényes életet, egy előkelő fiatalember szólította meg. Annie először menekülni akart, de a férfi oly melegen és közvetlenül beszélt, hogy maradt.

— Kislány ne szaladjon, nem bántom én, csak láttam, hogy olyan szomoruan áll itt, láttam, hogy valami bántja, hátha tudok segíteni magán, jöjjön, panasolja el baját.

A férfi bizalomkeltő volt, leültek egy sélányon és Annie kitérte a szívét Elmesélte, hogy miért jött be a városba, hogy már napok óta nem kap munkát.

A férfi, a világfi, az első percben felismerte, hogy milyen esettel áll szembe. Szemei mint egy műbíráló

végig siklottak az Annie testén, leégetve a ruhát, meglegedetten nézte az egyenletesen vastagodó combokat, a nagyszerű derekat és a kemény, kis kicsattanó melleket. A bájos, kis naiv arc ingerelte. Már is kész volt a taktikával.

— Nos kislány, hogy ily őszinte volt hozzám, hát én felveszem a gyáramban, ime itt van ez az összeg előlegnek, ezt már haza küldheti és holnap ilyenkor ismét legyen itt, hogy részletesebben beszélgethesünk, tudniillik nekem most dolgom van. Annie ujjongani szeretett volna.

— Köszönöm uram! Köszönöm!

Az egy nagyobb összeget hagyva a bámuló Annie kezei közt, eltűnt a vakító fényben. Annie boldogan sietett haza, még az este irt, hogy reggel korán feladhasssa. Vakon hitt a férfinak, ez volt az első ur az életében, még nem volt oka nem hinni, tiszta kis lelke nem táplált még gyanút. Boldogan feküdt le, várta a holnapot és boldogan álmodott munkája gyümölcséről, az eljövendő pénzről.

Másnap Annie már órákkal azelőtt ott volt, míg végre jött a „jótevője”. Könnyedén szállt ki egy elegáns gépkocsiból.

— Örvendek, hogy eljött, de még nem is tudom, hogy szólítam.

Annie az izgalomtól először szótlánul nyujtott kezét, majd megszólalt:

— Annie!

— Annie! Kedves Annie, jöjjön egy kis sétakocsizásra, ott majd beszélgetünk.

Az szótlánul követte. A férfi szemei húzták. Rövid séta után egy elegáns villa előtt állt meg a kocsis és a férfi meggyőző szavaira Annie követte be a házba. Egy kényelmes, pompás lakás tárult elé. A férfi frissítővel kínálta, előzékeny és udvarias volt. Majd beszélni kezdett.

— Kedves Annie. Én gondolkoztam maga fölött és csak arra a megoldásra jutottam, hogy magának nem való a munka, a maga puha kis kezeit feltörné, az alakja hajlott lenne, inkább egy ilyen kényelmes lakás, ékszer, pompa, fény illene magához. Olyan dolgok, melyeket én tudnék nyújtani magának Annie. És pénzt is küldhetne haza, mindezekért csak azt kívánnám, hogy legyen jó hozzám, hisz oly szép maga Annie! Annie a pompától és a férfi

ostromló szavától már szédülni kezdett, de védekezni próbált. A férfi átfonta derekát és a szűz test érintése, annak melegtől vére vadul felkorbácsolódott. Forrón szorította és izzó szavakat suttozott a fülébe. Annienak kezdett gyengülni az ellenállása. Agya élesen ellenkezett, de minden ellenkezése dacára előtte lebegett, hogy pénzt, sok pénzt küldhet majd haza. A férfi kihasználta ezt a pillanatnyi ingadozását, vadul gyűrte le és a kis Annie egy fájdalmas sikollyal asszonnyá lett...

*

Teltek a hónapok. A pénzküldemények szorgalmasan mentek. Anniet sokszor magányos óráin kis szobájában elfogta a sirás. Mikor eszébe jutott az otthon, a két öreg Jean... Jean és ilyenkor belenyilamlott az agyába... Jean és ő mit tett, eladta a testét és Jean odahaza várja a tiszta kis Anniet, hát mehet ő így haza? Arra jutott, hogy ő már többet nem mehet haza. Ilyenkor aztán elment a szegények közé, hol minden pénzét szétosztogatta, itt megnyugodott háborgó kis lelke, tisztának érezte magát, úgy fogta fel, hogy amit ő tett, azt mind a szüleiért tette, különben nem tudott volna pénzt küldeni haza, és mikor körülbelül egy éve lett annak, hogy feljött a városba, elfogta a honvágy, nem birt tovább maradni, a férfi sok rimázkodása dacára is csak menni akart, az mikor látta, hogy nem bírja visszatartani, gavalléros bőkezűséggel utnak bocsátotta.

*

Véletlen volt. Pontosan egy éve annak, hogy a kis naiv Annie elindult a városba pénzt keresni a munkájával. Egy éve annak, hogy röpitette a vonat a kicsi Anniet a mindent elsodró életbe. A nagy városba, pénzt keresni. Egy éve annak és most röpiti vissza a vonat Anniet, és mikor feltűnt az ismerős táj, a völgy, a mező, a patak, végignézett drága selyemruháján, ékszerein és elkezdett sirni, sirni, keservesen siri. Most már tudta, hogy mit sirat.

*

A kis szobában némán ült a két öreg. Tudták, hogy ma van

egy éve Annie távozásának és mégse várták. Némán ültek, az asszony könnyes arccal, a férfi vadul nézett maga elé. A hír hamarabb jött, mint Annie. Hónapokkal ezelőtt, mikor egy városban járt falusitól, aki — gépkocsiban, selyemben egy ur mellett látta Anniet, — megtudták, hogy honnan van a pénz. Az ember megtiltotta, hogy többet az Annie nevének nem szabad elhangzani. Csendben ültek, titkon néztek az órára, valamit sejtettek, de azért kívánták, hogy inkább ne jönné haza. Az ajtóban megjelent Jean. Az ember megszólalt.

— Fiam Jean! Mi járatban vagy? Akarsz valamit?

— Semmit apám... csak tudod... ma egy éve...

Elhallgatott, tovább nem beszélt. Ismét csend lett.

Egyszerre csak az ajtóban megjelent Annie.

Mind a hármukról az első pillanatban elismult minden harag, csak az öröm akart kitörni, de a következő pillanatban a kiöltözött Annie láttára feltolult a valóság. Mindhármuknak elfagyott a szó az ajkukon. A két öreg száján ott maradt a meg nem kezdett örömkialtás. Csak Jean dadogta értelmetlenül.

— An... ni... e...

Annie már várta az öröm kitörését, mikor látta annak elfagyását. Ott állt ő is szótlánul, könnyes szemekkel. Kis kebleháborgott. Táskáját kiejtve kezéből tántorogva közeledett apja felé.

— Apám!

Az fogait összeszorítva keményen elfordult.

Annie megállt, kis agya nem birt gondolkozni, karját kitarva reszkető ujjakkal hívta.

— Anyám! Anyám!

Az fejét kezébe temetve hátrált előle. Annie megállt. Kicsi szája sirásra görbült. Hát ez is? Torkát sós könnyek fojtogatták. Az utolsó, Jean felé fordult.

— Jean! És te? Hat te is?

Jean melle felhőrdült, szeme lecsukódott, feje lassan háborgó mellére hanyatlott, kibuggyantak a szavak.

— Annie! Miért mentél el? Miért? Hát miért hagytál itt? Miért nem maradtál tiszta? Miért nem jöttél haza szegényen, de úgy, ahogy elmentél? Annie miért tetted ezt? Miért?

Az nem válaszolt, csak hang-

talán könnyek lepték el arcát; az öreg összeszedte józanságát és megszólalt:

— Annie, te letértél a becsület utjáról, a pénzt, amit küldtél szétosztottuk a szegények között. Neked köztünk nincs többé helyed, mi elsirattunk, fájt nagyon, fájt Annie, de ennek így kell lennie. Térj vissza Annie a városba és élj boldogul.

Tovább nem birt beszélni, elfordult. Annie megdermedve állt, erre nem volt elkészülve. Sirástól meggyötört kis arcán szemei kimeredtek, karjait kitarva feléjük, elfulva kiáltá:

— Apám, anyám, Jean! Hát elkergettek?

Azok ketten elfordultak, szívére ölmos kövek ereszkedtek. Jean szólni akart valamit, de az öreg egy gyilkoló pillantásától össze-roppant.

Annie ennek láttára megértette, hogy ő itt már nem létezik, csendes sirással vette a táskáját, még szólni akart valamit, hátha, de csak annyi hagyta el a torkát:

— Az én istenem áldjon meg titeket.

És eltűnt a leszálló homályban.

És a vonat ismét vitte a Város felé Anniét. Az egyik ablakon nézett ki az éjszakába. Hideg, megmerevedett arccal, úgy érezte, mintha egy tompa ütest kapott volna a fejére. Nem birt gondolkozni. Csak bámult ki a sötétbe. A vonat robogott, vitte Anniét vissza a Városba. Ismeretlen célok felé.

Céltalanul kóborolt az uccákon, a szívé egész üresnek és mégis oly nehéznek érezte. Egy férfi megszólította.

- Van lakásod?
- Igen uram!
- Felmehetek hozzád?
- Igen uram!
- Mennyit kérsz?
- Amennyit adsz uram!

A férfi látva szótlanul, tovább nem beszélt, csak birtokába vette és megfizetett.

Egy fokkal lejjebb... Nem érzett semmit.

Egy kis diák került elé, félénken szólította meg:

- Kisasszony meglátogathatom?
- Igen kérem!
- Bocsásson meg, de nem szeretném, ha meglátna valaki, kérem

menjen előre én majd maga után fogok menni.

— Tessék.

Bent a lakásban a fiú faggatni kezdte:

— Mondja kisasszony, miért oly szomorú, miért nem mosolyog, hisz oly szép és oly fiatal, még örülnie kéne az életnek.

— Az életnek?... Igen... örülni kell. Boldog, aki örülni tud. Réveteg mosoly jelent meg a szája körül. A kis diák is birtokába vette. Annie engedelmes volt, a fiú minden pénzét otthagyta.

Még lejjebb... A szíve körül nagy hidegséget érzett.

*

Aztán ment lefelé. Kétes alakok külvárosi parkokban vették birtokukba. Kihaszználva, összetört kicsi testét, gunyos röhögéssel hagyták ott. Ajka körül mindig ott volt a réveteg mosoly. Az érzéktelenség beállt a testébe. Láta, hogy minden súlyed körülötte, de nem próbált védekezni. Mindegy volt.

Egészen lesüllyedt, egy nyilvános örömtanyára került.

*

Vak zenész verte a kopott zongorát, melyből busan sirt fel a dal. Az egyik sarokban cifra rongyokban ült Annie. Az arca meg volt nyulva, szemei beesettek, fénytelenek voltak. Egész lényé fáradt, tétovázó volt. Külsőleg belenyugodott sorsába, csak bent égtek örök sebek. Mosolyt soha nem láttak arcán.

Az ajtó nyílt és belépett egy férfi, Jean. Egyszerre kapcsolódott össze a szemük. Jean megijedt Annie látára, így kellett neki viszonyltnia.

Annie szemei tágra nyíltak, ismét fényleni kezdtek, kis keble kitágult, majd mintegy transzban elindult szobája felé. Jean szótlanul utána.

A szobában Annie levetette magát és kitört belőle a hosszú időn át visszatartott sirás.

— Annie! Annie! Mit tettél? Mit csináltál?

Az könnyes feldult arcával, zokogva fordult felé.

— Minek jöttél Jean? Hagyjál magamra! Minek téped fel a multat? Minek jöttél, hogy lásd lassu kimulásomat?

— Nem Annie! Nem igaz! Elviszlek innen új életbe. Bocsásson meg, minden másképp lesz, hisz még így is szeretlek.

Magához szorította és a száját kereste. Az éles sikollyal lökte el.

— Ne! Ne! Nem akarom!

— Nem engeded, hogy megcsokoljalak? Másnak szabad, nekem nem?

— Ne kérdezz Jean! Ne kérdezz!

— De igenis, tudni akarom, hogy miért?

Ismét magához kapta Anniét.

— Jean! Ne csókolj! Ide hallgass! Későn jöttél Jean! Későn jöttél! Ugy vágytam egy ölelésedre, egy csókodra, de most már nem szabad. Nem szabad, mert a bűn benne van a vérembe már Jean. Neked nem szabad. Miért jöttél ilyen későn Jean? Miért nem voltál erős, miért nem rántottál ki? Most már elkéstél, az én időm lejárt Jean. Nekem már nincs visszatérésem. A lassu sorvadás már bent lakik a testemben Jean.

Sírásra görbült szájjal beszélt, de Jean nem hagyta tovább.

— Nem igaz! Még nem késő semmi Annie! Neked élned kell. Meg fogsz gyógyulni. Boldogok leszünk. Maradj itt, én majd mindent elintézek, elviszlek innen. Avval választ sem várva elsietett.

Annie egyedül maradt. Agya gondolkozni kezdett. Először átvillant az öröm, a jövő Jean mellett, kis szíve örömtelen dobogni kezdett. Meg fog gyógyulni. Új élet. De lassankint letompult az öröm. Méregetni kezdte mit kapott és mit várhat még az élettől. Az ő multja örökké ott fog állni köztük. Az ő élete már régen el volt hibázva. Megkínzott kis teste nem bírta ki azt az örömet. Neki nincs joga Jeanhoz közeledni. Örökre lemoshatatlan szenny tapadt testéhez. Minden hirtelen villant át agyán. Örült annak, hogy Jeant láthatta, beszélhetett vele, örült Jean szándékának, de úgy gondolta, hogy követnie már nem szabad. Szüleit szerette volna látni de azt már megtagadta tőle a Sors. Sebteben pár sort vetett egy papírra: „Egyetlen Jeanom! Az én életem ezen a földön már el van hibázva. Te elkésve jöttél már édes Jean. Ne haragudj rám én mindig csak téged szerettelek és hidd el Jean, nem voltam bűnös. Ha nem kergetsz el Jean akkor... de ugy lát-szik, így volt megírva. Nyugodtan megyek a felső bíró elé, ott majd találkozunk. Isten áldjon meg Jean. Csókold meg helyettem szüleimet, téged csókol a te hü Annied.”

Széchenyi grófnő elrablása

A szeniális amerikai detektívno eredeti feljegyzései alapján összeállította: „Cyrano”. — (A filmesítés joga fenntartva.)

I.

Este tíz óra volt. Buenos-Ayres főterén, a Plaza 25 de Mayo fákkal szegélyezett széles aszfaltjárdaán, ott hemzsegett ennek a miliós délamerikai városnak minden előkelősége. A forró nappal után jól esett a kellemes est frissebb levegőjében hűsölni. Gazdag férfiak és hölgyek, akik saját autóikkal jöttek el hazulról, a gépkocsikat ott várták a hatalmas tér fuldó oldalán, ahol soffőrjeik egy-egy villanylámpa tövében lecsücsültek a kövezetre és egymástól igyekeztek a pesokat elnyerni. A véleménykülönbség a játékosok között gyakori és a villanyfényben nem egyszer csillan meg a tör is, mint döntő argumentum. Bizony előfordul, hogy néha egyik-másik soffőr nemcsak a pénzét hagyja ott a Plaza 25 de Mayon, hanem az életét is. Nem kell azonban attól tartani, hogy ilyenkor a soffőr nélkül maradt gazdája kénytelen gyalog hazamenni, vagy gépkocsiját személyesen hajtani. Szó sincs róla. Mire eszébe jut az esti korzózás befejezése után valamely fényes éjszakai lokálba hajtani, már ott talál gépén egy másik soffőrt, melyet a megvilgolt soffőr barátai szereztek neki.

A tüzes szemű szennyórak és szennyorítak, a forró szavu szennyorok ott csavarogtak a téren. Társaságok, ismerősök köszöntöttek egymást, meg-megálltak, elmondták egymásnak a legújabb napi pletykákat s barátságos kézszorítások után tovább lejtettek.

A „Teatro Colon” felől egy elegáns fiatalember közeledett a térre. Arca szinte lányos volt s az alakja is igen nőiesnek látszott. A járása könnyed, ruganyos volt. Az „Aida”

című operát játszották a színházban. Mikor az első felvonás után kiment az előcsarnokba, hogy elvegyüljön a tömegbe és egyet cigarettázzon, hallotta, amint egy fiú frissítőket kínált:

Jeges limonádét, málnaszörpöt tessék!

Magához intette a fiút és egy pohár limonádét kért tőle. Mikor fizetésre került, nagy bankót vett elő. A fiú visszaadott egy csomó pénzt s eltűnt. Fiatalemberünk meglepetve vette észre, hogy az aprópénz között egy kétrét összehajtott névjegy is van. Szétnyitotta és elolvasta. Ez állott rajta:

— Madam Laura ezennel tisztelettel meghívja önt a Manzares-utca 45 szám alatt levő szalonjába, melyet új virágok díszítenek.

Ahogy a fiatalember ezt elolvasta, fölcsillogott a szeme. Nem volt már kíváncsi az opera folytatására, hanem a ruhatárba ment, kiváltotta a kalapiját és botját, a színház előtt beült egy autótaxiba és az „Escorial”-szállodába hajtattott, ahol szállva volt. A portástól elkérte a kulcsát és az első emeleten levő pazarul berendezett szobájába sietett. Az ajtót belülről elzárta, az ablakok rolletait gondosan lebecsátotta. Mikor ezzel elkészült, félhangosan felsóhajtott:

— Hála Istennek, jól megy minden! Már az első napon nyomába kerültem a lánykereskedőknek. Ez a madam Laura is összeköttetésben áll velük, a friss virág, amely szalonját díszíti, bizonyára friss leányára.

Azután kinyitotta egyik bőröndjét, mely különleges lakatokkal volt lezárva és abból egy különös szerkezetű gépet szedett elő. Ez nem volt egyéb mint a Branding

mérnök által csak nemrég konstruált hordozható dróttalan távirógép. Ezt az ember magával viheti utazásaira s a világ minden részével azonnal összeköttelést kaphat a lakásával, ahol egy ugyanilyen gép van, amely azonos villamos hullámhosszra reagál. A fiatalember bekapcsolta a szintén magával hozott batteriákat a gépbe és működtetni kezdte azt. Halk berregés jelezte azt, hogy a gép megindult. A fiatalember azután finom és gondosan manikűrözött ujjával a billentyűzetre csapott és kopogtatni kezdett. Sorra egymásután nyomta le a D, az U, az L, a C, az I és az E betűket, melyek a Dulcie nevet formálják. Majd tovább kopogott, amíg ez a megbeszélés formálódott ki:

— Dulcie! Halló, Dulcie!

A fiatalember pár pillanatig vár. Egyszerre látta, hogy a kezén levő papírszalag mozogni kezd és betűk csapódnak rá. Az egymásmellé kerülő betűkből leolvasta:

— Halló, itt vagyok! Te vagy tán Ellie?

Azonnal ment a válasz:

— Igen, én vagyok.

Es erre megkezdődött Buenos-Ayres és New-York között a levegőn keresztül sok-sok kilométeres távolságon át a beszélgetés.

— Honnan jelentkezel, Ellie?

— Buenos-Ayresből.

— És hogy kerültél oda?

— Repülőgépen.

— És mit csinálsz?

— Léánykereskedőket üldözök.

— Mért nem szóltál utadról nekem?

— Nem volt idő. Tegnap éjjel, mikor te a szerkesztőségbe mentél, látogatóm jött s a vele folytatott beszélgetés után alig negyed-óra már beültem a repülőgépbe és ideszálltam. Remélem, hogy harmadnapra ugyancsak repülőgépen otthon leszek.

New-Yorkból, ahol a másik dróttalan távirógépénél Dulcie, a híres riporternő ült, még hangzott pár kopogás, mire válaszul Buenos-Ayresben is megtörtént néhány kopogás s azzal vége volt a beszélgetésnek.

Az olvasó tehát most már tudja, hogy a fiatalember, aki Buenos-Ayresben otthagyta a Teatro Colon előadását, tulajdonképpen nő és a neve Miss Ellie Morton. Igen, a híres detektívno áll előttünk férfiruhában.

Mialatt a dróttalan távirógépet

ujból elzárta, majd gondosan megvizsgálta revolverét és törének beletveáes pengéjét, újra végigondolta az előző napi látogatást.

Dulcie éppen a szerkesztőségbe ment s Ellie egy új regényt vágott fel, hogy olvasással szórakozzék, mikor a szobalány váratlan látogatót jelentett.

— Mondd, hogy késő éjjel van és nem fogadok senkit. Holnap kéretem.

A szobalány halkan távozott, de néhány perc múlva visszatért.

— A látogató ur kéreti, hogy mégis sziveskedjék fogadni a kisasszony. Nagyon fontos és halasztathatlan az ügy. Itt küldi különben a névjegyet.

Miss Ellie Morton átvette a névjegyet és olvasta:

— Conte Adalbert de Széchenyi.

A név ismert volt előtte. Tudta, hogy az egyik Széchenyi gróf Magyarország washingtoni követe és hogy ez a grófi család tekintélyes tagja a magyar arisztokráciának. Inteni akart éppen a szobalánynak, hogy bocsássa be a vendéget, mikor a lány mögött az már maga is megjelent.

— Bocsásson meg, miss Morton, hogy így betolakodom önhöz, de meg akartam ilyformán előzni az esetleges visszautasítást.

— Isten hozta, gróf ur, — szólott Morton Ellie, aki eléje ment vendégének és kezét nyújtott neki, — foglaljon helyet és mondja el mindjárt jövetelének célját, most sejtem, hogy nagyon sürgős lehet az ügy, amiért ilyen későn jött a lakásomra.

— Ugy van, miss Morton, — válaszolt a gróf, — nincsen egyéből szó, mint arról, hogy a lányomat elrabolták. Unokafivére vagyok a washingtoni magyar követnek s feleségemmel és lányommal rokoni látogatásra jöttünk Amerikába, no meg azért is, hogy egy kicsit körülnézzünk. Azért New-Yorkba való megérkezésünk után nem utaztunk mindjárt tovább, hanem az Astoria-szállodában lakást bértünk és már tíz napja itt tartózkodunk. Legtöbbször együtt néztük a várost és környékét, de előfordult az is, hogy egyikünk-másikunk egymagában indult. Tegnapelőtt Zsófia leányom autót fogadott azzal a szándékkal, hogy elmegy abba a nagy muzeumba, melyben a világhírű magyar festőnek, Munkácsy Mihálynak „Krisztus Pilátus előtt” című képe látható.

— Ismerem azt a gyönyörű festményt, — bólintott közbe miss Morton.

— A feleségemnek migrénje volt, nekem pedig találkozásom volt Black newyorki gyárossal, akivel két év előtt Afrikában együtt vadásztam oroszlanokra. Így hát Zsófia egyedül ment. Megtette ezt már máskor is és eléggé önálló ahhoz, hogy semmi okunk ne legyen aggodalomra. Azonban csodálkoztunk, mikor a megbeszélt időre nem jött vissza a szállóba. Türelmetlenül vártunk este nyolcig. Akkor én magam autóba ültem és a muzeumhoz hajtottam. A portás emlékezett rá, hogy kora délután egy kisasszony autón érkezett a muzeum elé és bement, míg az autó kint várakozott. Körülbelül háromnegyed óra múlva jött egy másik autó üresen. Megállott és a soffőr beszélni kezdett az első autó soffőrijével. A portás minden szót hallott.

— Karlárs, ön hozott ide egy miszt az Astoriából? — kérdezte az új autó soffőrije.

— Igen, én, — volt a válasz.

— Akkor rendben van. A miss atyja engem küldött a lányért, magának pedig itt küldi a viteldiját.

— Ezzel — a portás is látta, — pénzt adott a másik soffőrnak, aki erre elhajatott. Ugy öt óra tájban kijött a lányom a muzeumból és kereste az autóját. Akkor szalutálva odalépett az új soffőr és jelentette:

— Contesse, a gróf ur megbízott, hogy a másik soffőr helyett én vigyem vissza az Astoriába.

— A lányom gyanútlanul beült az autóba, melynek ajtaját a soffőr becsapta és az autó a következő pillanatban elszáguldott. Többet a muzeum portása nem tudott mondani. Azonnal visszarohtam a szállodába, de a lányom még mindig nem volt ott. Erre rosszat sejtettem és a rendőrségre mentem. Előadtam az esetet és rögtön mozgósították a detektívtestületet. Egész éjjel nyomoztak, de hiába. Ma délben végre találtak valami nyomot. Sikerült megállapítani, hogy a titokzatos autó a muzeumtól Brooklyn felé hajtott. Őrült tempóban keresztül száguldott a hidon, aztán elhagyva a várost, a Hudson folyó mellett haladt. A rendőrség emberei autón abba az irányba hajtottak és végre eljutottak egy tágas erdőtisztásra. Legnagyobb meglepetésükre ott találták a titok-

zatos autót. Ez azonban teljesen üres volt. Megvizsgálták és megállapították, hogy motorja már az előző nap óta nem működött. Az autó ajtaja pedig olyan szerkezetű volt, hogy azt belülről nem lehetett kinyitni. Világos tehát, hogy arra a célra készült, hogy aki egyszer oda beleült, az foglya legyen a soffőrnak. A detektívek átkutatták az egész környéket, de semmi nyomot nem találtak. Az autót most is két fegyveres detektív őrzi. Nekem pedig ma este a newyorki rendőrfőnök azt a tanácsot adta, hogy keressem fel önt, miss Morton, mert csak ön segíthet rajtam.

Miss Ellie Morton figyelmesen hallgatta az elbeszélést. Még a szeme pillája sem rebbent meg. Mikor a gróf végzett, még pár pillanatig hallgatott, aztán csengetett és a belépő szobalánynak kiadta a parancsot:

— Csomagolni. Fehérneműt, két revolvert, tört, dróttalan távirógépet. Azlán hívj autótaxit és öt perc múlva indulsz a podgyással a hobokeni repülőtérre, ahol megvársz.

A szobalány máris eltűnt. Miss Ellie Morton pedig felkelt s oda-szólt a grófnak:

— Bocsánat!

Ezzel elhagyta a szobát. A gróf nem tudta mire vélni a dolgot. Gondolkozott a detektív nő rejtélyes viselkedésén. De még nem jutott végére gondolatainak, máris nyílt a szobaajtó és belépett azon egy elegáns fiatalember s megszólalt:

— Mehetünk, gróf ur.

— Engedelmet, hebegett az, miss Ellie Mortont várom.

A fiatalember elnevette magát:

— Én vagyok, gróf ur!

Széchenyi Béla gróf valóban csak most látta, hogy a detektív nő az, aki férfiruhában állt előtte. A detektív nő megmagyarázta az átöltözést:

— Azt hiszem, hogy olyan helyekre kell majd mennem, ahol női ruhában nem fordulhatnék meg.

A következő pillanatban már távoztak a lakásból és lent az utcán a gróf várakozó autójába ültek. Vágtattak át a Brooklyn-hidon, a Hudson mellett az erdőbe s végre megérkeztek a tisztásra. A két detektív fogadta őket s jelentette, hogy nem történt semmi. Miss Ellie Morton körüljárta a tisztáson és figyelmesen vizsgálódott. Aztán visz-szajött az autóhoz és azt is ala-

posan szemügyre vette. Az autóban nem talált semmit. Azonban a soffőrülés alól egy darab újságpapírt húzott ki. Megnézte. Pár pillanatnyi gondolkodás után megszólalt:

— Gróf ur, már otthon sejtettem, hogy a lányát repülőgépen vitték innen tovább. Most már biztos is vagyok erről. De azt is tudom, hogy hová vitték.

Hová? — kérdezte mohón a gróf.

— Buenos-Ayresbe. Itt ez az újságfoslány egy buenos-ayresi spanyol hirlap maradványa. A lapot bizonyára a soffőr olvasta, amint a muzeum előtt várakozott. Itt várta az autót a repülőgép. A pilóta és a soffőr lába nyomait, dacára annak, hogy a rendőrség emberei vigyázatlanul ide-oda tapostak a tisztás fűvén, megtaláltam. Hogy a lány a lábanyomat nem találtam, annak csak az a magyarázata, hogy a két férfi a kisasszonyt még az autóban összekötözte s aztán úgy vitte a repülőgépre. Hogy az összekötözés nem ment simán, mutatja az a pár szőke hajszál is, mely valószínűleg dulakodás közben került az autózülés támlájára.

A gróf benézett az autóba, kezébe vette a támlán talált pár hajszálát s határozottan kijelentette:

— A leányom haja!

Aztán ijedten kérdezte:

— De kicsoda lehet a soffőr és a pilóta, akik a lányomat elrabolták?

— Lánykereskedők.

Komoran mondta ezt miss Ellie Morton, majd hozzátette:

— Induljunk vissza a városba.

Az autó megint száguldott velük. Mihelyt lakott részre jutottak, a detektív nő megállította az autót, befutott a legközelebbi étterembe s onnan telefonált a hobokeni repülőtérre, hogy azonnal készítse nek számára gyorsrepülőgépet, mely pár perc múlva Buenos-Ayresbe viszi. Ezzel visszaugrott az autóba és kiadta a soffőrnek az utasítást, hogy olyan gyorsan, ahogyan csak lehetséges, hajtson a hobokeni repülőtérre. Útközben elmondta röviden szándékát a grófnak, aki zsebéből kivett egy csomag ezerdolláros bankót és átadta költségekre miss Ellie Mortonnak.

A repülőtéren már készenlétben állott egy kétfedelű repülőgép, motorja berregett és a pilóta is a helyén ült. Ott találta a detektív nő a

csomagjait is, melyek már a gép podgyásztartójában voltak elhelyezve. A Mary szobalánynak megparancsolta, hogy senkinek ne szóljon, merre ment, a gróffal kezét szorított, beleült a repülőgépbe, amely a következő pillanatban már a levegőbe emelkedett, hogy aztán délnek vegye útját és meg sem álljon Buenos-Ayresig.

Ezeket gondolta gyorsan végig miss Ellie Morton, miközben a revolverét és a törét vizsgálta, majd távozott a szállodából.

II.

Gyalog ment. Gondtalanul, hanyagul sétált azzal a szándékkal, hogy félrevezessen mindenkit, aki esetleg megfigyeli.

Tudta, hogy újabb időben Dél-amerikában, mely a lánykereskedőknek mindig Eldorádója volt, egy új és minden addiginál is veszedelmesebb lánykereskedőbanda működik. Ez azzal foglalkozik, hogy csupa előkelő és gazdag családok lányait rabolja el, hogy aztán azokat a szerencsétlen teremteseket fantasztikus összegekért bocsássa elvetemült kéjencek rendelkezésére. Milliomos ültetvényesek, fásendások, vállalkozók nem sajnáltak erre a célra mesés pénzeket. Az ilyen kéjencek között sok a néger is. A negerekről pedig tudni való, hogy milyen falánkok a fehér nőkre. Hát ha azok hozzá még előkelőek, híres családból valók, finom nevelésűek! Akkor akár fele vagyonukat is odaadják egy ilyen falatért.

De tudta miss Ellie Morton nemcsak azt, hogy ez a banda autók, repülőgépekkel rabolja el áldozatait, hanem azt is, hogy egész detektívtestületet foglalkoztat, mely nemcsak kikutatja az áldozatokat és kémleli azok minden lépését az elrablásig, hanem az is a feladata, hogy az üldözőket félrevezesse és ha kell, ártalmatlanná tegye.

Azért indult tehát gyalog s aztán belevelette magát a Plaza 25 de Mayo forgatagába és úgy sétált ott, mintha semmi más gondja nem volna, mint az, hogy nézdelődjék. Gondolkozott rajta, hogyan jusson el a Manzares-utca 45 szám alá madam Laura szállójába, amely bizonyára olyan hely, ahol fiatal lányokat szolgálnak fel a férfiaknak. Egyszerre egy öreg utcai elárusító nővel találta

magát szemközt, aki a hőség csillápitására papirlegyezőket árult. A vén duena megszólította:

— Vegyen legyezőt, szép szenyőr. És ha külön ad pár pazetát, megmondom, hol töltheti az estét kellemesen.

A fiatalember — jelöljük miss Ellie Mortont egyelőre csak így — néhány rézpénzt dobott az öregasszony kosarába, aki egyre így suttogott:

— Manzares-utca 45. Jelszó Granada.

A következő pillanatban már el is tűnt. A fiatal embernek különös volt, hogy ma este már másodszor küldik erre a címre. Ez még csak jobban megerősítette abbéli elhatározását, hogy okvetlenül elmegy oda. A térről belépett egy óriási áruházba, aminők Buenos-Ayresben éjjel is nyitva vannak. Keresztül sietett az áruházon és a ház tulsó oldalán kilépve, egy csendesebb utcában találta magát. Ott bérkocsit intett magához s megparancsolta a fiákeresnek, aki festői mantillát viselt a vállán, hogy a Manzares-utcába vigye. Az utca elején kifizette a kocsit, kiszállott és gyalog ment tovább.

A 45. számú ház ablakainak rollói be voltak csukva. Kapuja erőspántu vaskapu volt. Habozás nélkül becsöngetett. A kapu közepén kicsi kukucskáló nyílás támadt és egy érdes hang kérdezte:

— Kik keres?

— Madam Laurát.

— Ki küldte?

— Egy limonádés fiu és egy legyezőárus nő.

— Mi a jelszó?

Granada.

— Kérem a névjegyet.

Fiatalemberünk most eszmélt rá, hogy semmiféle névjegy nincsen nála. De aztán kitűnő ötlete támadt. Tarcájából kivett egy százdolláros bankjegyet és azt a kis nyíláson keresztül benyújtotta a szigorú portásnak. Ennek szigorúsága egyszeriben eltűnt és hirtelen kinyitotta a kaput.

— Méltóztassék befáradni, szenyőr!

A fiatalember belépett a kapun és egy folyosóra került, amely szőnyegekkel, tükrökkel és gyönyörű virágokkal volt ékes és pazar fényben uszott. Alig lépett néhányat, mikor az egyik ajtó kinyílt és egy idősebb hölgy lépett eléje. Tiszteletreméltó donnának látszott

s mikor a fiatalember eléje került, bemutatkozott:

— Madam Laura vagyok.

Erre a fiatalember is ráeszmélt, hogy névet kell mondani s válasszott:

— Don Paulo de Toledo y Tarruga.

Valami regényben olvasta valamikor ezt a nevet s gondolta, hogy itt jó lesz. Jó is volt, mert az előkelő név imponált. A háziasszony bevezette egy remek pompával berendezett szalonba. Apró asztalok mellett gavalléroknak látszó férfiak ültek s mindegyik mellett két-három kivágott ruhájú nő. Fiatalemberünk is leült s csakhamar az ő asztalánál is termelt néhány nő.

— Milyen pezsgőt parancsol?

— kérdezte most madam Laura.

— A legdrágábbat, ami van, — válaszolta gondolkodás nélkül Don Paulo de Toledo y Tarruga.

Ez imponált. Csakhamar ott habzott a pezsgő a poharakban. A fiatalember csak kóstolgatta az italt, de a lányok alaposan neki-láttak. Hozták a második üveg pezsgőt is és akkor madam Laura diszkrétén megkérdezte:

— Nem parancsolnak inkább szeparéba menni, szenyor?

— Lehet, — felelte a fiatalember közönyt erőltetve, magában pedig igen örült az ajánlatnak.

A szeparé bizalmas kis szoba volt, bódító kényelemmel berendezve. Amolyan igazi szerelmi fészek.

A nők, akik vele jöttek a szeparéba, itt már fesztelenebbül kezdtek viselkedni. Egymásután dobálták le magukról a könnyű lepleket és ott álltak előtte meztelenül. Meg kell adni: gyönyörű testük voltak. Egyik szebb a másikonál és valamennyi más és más. Kezüket összefogták és vad táncban körülményezték a fiatalembert. Majd egyikük hirtelen az ölébe ült és csókolni kezdte az ajkát. Don Paulo de Toledo y Tarruga dühösen felugrott és lerázta magáról a nőt. Ez nem haragudott meg, ellenben így szólt társnőjéhez:

Ennek nem kell nő. Uglátszik azt akarja, hogy mi szórakoztassuk.

És a meztelen lányok vad bancháliába fogtak. Összesen hatan voltak. Hanyat feküdtek a szőnyegen. Szétvetették a lábukat s csakhamar eleven gyűrűt alkottak, mely egy-egy száj és egy-egy öl által

volt összekapcsolódva. A hat leánytest rángatózása csakhamar jelezte, hogy a kék szelleme szállja meg a szobát. Hirtelen szétnyílt a szoba mennyezete és köteleken hat meztelen férfi ereszkedett a szobába. Volt közöttük európai, néger, indiánus, kínai és más fajta, mind erős, akár a bika. Szétvetették a rángatózó leánygyűrűt és mindegyik tulajdonába vett egy-egy leányt. Aldoztak a szerelem oltárán az erős hímek, lihegték és harapdálták áldozataikat, akik kéjesen sikoltoztak. A párok aztán sorra kielégültek és pár percig némán heverték a szőnyegen.

Don Paulo de Toledo y Tarruga undorodva, hányingerrel küzdve nézte végig a jelenetet. De nem volt szabad felháborodását mutatnia, mert tisztában volt vele, hogy másképpen gyanút keltene.

A hat pár azután hirtelen fölugrott és szempillantás alatt kint volt a szobából, ahová nemsokára madam Laura lépett be.

— Meg volt elégedve, szenyor?

Don Paulo de Toledo y Tarruga válasz helyett öt darab ezerdolláros bankjegyet nyújtott át és hangul szült:

— Hát szép volt, szép volt, de szeretnék valamit, amibe én is aktív részt vehetnék. De tudja madame, én csak olyan könyvből szeretnék olvasgatni, melyet magam válogok föl. Érti?

— Hát hogyne érteném. Olyan nőt akar a szenyor, amelynél ön lesz az első. Szolgálhatok olyanul is. Második napja van még csak nálunk. Kissé vad. Nem enged senkit magához, igen előkelő családból származik. Külföldi. Nagy izgalmat állott ki s bágvadt-ságában két nap óta csak az imént aludt el. Hadd aludja ki magát, hogy így szebb legyen. Holnap este aztán meg lehet látogatni. Am ne vegye sértésnek szenyor, nem azért mondom, hogy nem tartanám eléggé gavallérnak, hanem csak azért, hogy ellása magát kellően pénzzel.

— Mennyi? — kérdezte türelmetlenül a fiatalember.

— Ötvenezer Dollár, — mondta a madam.

— Csak ötvenezer, — szólt fitymálva Don Paulo de Toledo y Tarruga, — nem is pénz, ha az áru jó.

— De mennyire jó, — dicsekedett a madam, — elsőrangú, elő-

kelő, finom és művelt. Grófnő! Mindjárt megmutatom a fényképét. Itt csináltuk. Kapállódzott, de a kép mégis szép. Pardon, egy pillánatra.

A fiatalembernek lázasan dobogott a szíve. Meg volt győződve, hogy a véletlen jó nyomra vezet. Mikor aztán a madám megmutatta a fényképét. Széchenyi gróf leírása alapján ráismert Zsófia grófnőre.

— Tetszik — mondta aztán — és hogy fentarissam magamnak a jogot, az árura tizezer Dollár előleget adok, melyet ha meg lesznek elégedve, nem számítok be az ötvenezerbe.

Madam Laura mély hajlongással vette át a pénzt, majd kikísérte a vendéget s bucsuzáskor oda-sugta:

— Holnap este tizenegykor!

III.

Az Escuiral szálloda fényesen berendezett szobájában másnap korán reggel kelt fel miss Ellie Morton. Hamarosan felöltözködött s eltávozott.

Egy kis kerülővel a Mansares-ucca felé sietett. Tanulmányozni akarta a szomszédságot s szándéka volt a Mansares-uccával párhuzamos kis uccába, a Bolero-uccába is elnézni. Terepszemlét akart ugyais tartani. Most már biztos volt abban, hogy Széchenyi Zsófia grófnőt elrabló a Mansares-ucca 45 szám alatt levő büntanyán tartják fogva és elrejtve. Kőrül akart alaposan nézni, hogy ha arra kerül majd esetleg a sor, hogy a grófkisasszonyt csellel vagy erőszakkal megszöktesse, merre is vegye majd útját és erre a kémszemlére azért választotta ezt a korai időt, mert tudta, hogy ilyenkor a büntanyán még az utolsó szolgál is mélyen alszik.

Alig távozott azonban az Escuiral-szállóból a férfiruhába öltözött detektívkisasszony, mikor az elsőemeleti folyosón egy fiatalember suhant végig, megállt a detektív nő szobájának ajtaja fölött, a zárat álkulccsal pillanat alatt fölnyitotta, beugrott a szobába és annak ajtaját belülről ismét bezárta, körülnézelte a szobában, aztán odalépett a toalettasztalkához és fésült, kefélt és más ott heverő tárgyat sorra a kezébe vett.

— Kétségtelen, — mormogta, — ő az, miss Ellie Morton, a detek-

tívnő. Minden tárgyon rajta van az E. M. monogramm.

Aztán végtelen ügyességgel és hozzáértéssel ugyancsak álkulcsokkal felnyitotta a két bőröndöt. Az egyikben jelentéktelen dolgokat talált, a másikkól azonban legnagyobb meglepetésére a dróttalan távirókészülékem emelte ki. Az asztalra állította és bekapcsolta a batériákat. Eppen azon gondolkozott, hogy vajjon milyen elektromos hullámhossz szerint működik ez a dróttalan táviró, mert nem hitte, hogy a hétszázhetvenhetes hullámhossz, amelyre a készülék be van állítva, az igazi legyen. Ugy gondolta, hogy ezt csak az avatlanok félrevezetésére állították úgy be, s nem jutott eszébe, hogy azt az utolsó használat után úgy is feloldhatták. Pedig úgy volt. Miss Ellie Morton, aki mindig ügyelt, hogy mit cselekszik, ez egyszer elővigyázatlan volt.

A készülék azonban váratlanul kopogni kezdett. Az idegen figyelt és a forgó papírszalagon ott látta megjelenni a betűket.

— Halló, Ellie, halló! — olvasta le a papirosról, — itt Dulcie!

Az idegen észbe kapott s mivel jól volt informálva arról is, hogy Dulcie kicsoda, azonnal visszakopogott.

— Halló, Dulcie, halló, itt meg Ellie.

— Találtál valami nyomot? — kíváncskodott New-Yorkban a riporternő.

— Semmit. Egyáltalán semmit. Csalódtam. Rossz nyomon indultam és már indulok is haza. A viszontlátásra!

— A viszontlátásra!

Az idegen már éppen le akarta szerelni a batériát a készülékről, hogy az egészet visszacsomagolja a kofferbe, mikor a dróttalan táviró újra kopogni kezdett. De legnagyobb csodálkozására a papírszalagon egy csomó minden értelem nélküli betű jelent meg. Az idegen visszakopogott:

— Mi az, Dulcie, mit kívánsz még?

Új kopogás. Megint az értelmetlen betűk.

Az idegen erre dühösen leszerelte a dróttalan távirót és azt betette a bőröndbe. A szobában mindent úgy rendezett el, amint az azelőtt volt, nehogy a hazatérő miss Ellie Morton gyanút tápláljon, hogy valaki távollétében a szobájában járt.

Az idegen aztán kaján mosollyal az ajkán olyan vigyázva, amint jött, távozott. Az ajtót kívülről ismét bezárta. Mikor már a folyosón járt, magában mormogta:

— No, híres detektívkisasszony, majd meglátjuk, hogy ki az erősebb! Mikor New-Yorkból megjött a rádiójelentés, hogy a gróf meglátogatta Ellie Mortont s hogy ez utána mindjárt eltűnt a városból, mindjárt gondoltam, hogy ide jött. Most aztán meg is bizonyosodtam erről. Majd megkeserüli még!

Don Paulo de Toledo y Tarruga ezalatt végzett a terepszemlével. Fontos felfedezést tett, mikor rájött, hogy a Manzares-utca 45 számú ház mögötti másik ház, amely a Bolero-utcára nyílik, tulajdonképpen összefüggésben áll a bűntényével.

Eddigi munkájának eredményével teljesen megelégedetten tért haza a szállodába. Ugy gondolta, hogy a napot pihenéssel tölti és nem mutatkozik az utcán, nehogy gyanút ébresszen. Hazatérve első gondolata az volt, hogy barátnőjével, Dulcievel tudatja az eddigi eredményt. Fel is hívta rögtön a dróttalan távirón a new-yorki lakást, de háromszori kísérletre sem kapott választ.

— Dulcie bizonyára a szerkesztőségben lesz, — gondolta magában és elzárta a készüléket.

Türelmetlenül várta az estét s mikor az beköszöntött, nekilátott előkészületeinek. Gondosan felöltözött és ügyelt arra, hogy tökéletes gavallérnak lássák. Nem feledkezett meg róla, hogy egy csomó ezerdollárost vigyen magával, de nem feledkezett meg arról sem, hogy a revolverét is alaposan megvizsgálja.

Pont tizenegy óra volt, mikor a Manzares-utca 45 szám alatt becsengetett. Mikor a kis kémelő nyíláson a portás kinézett s felismerte az előző napi bőkezű vendégét, barátságosan vigyorgott s kitárta a kaput, amiért ismét kijárt neki száz dollár borraival.

A folyosón újból madam Laura fogadta s mint valami régi jóismerőst köszöntötte:

— Jó estét, szenyór! Pontos volt!

— Jó estét.

— Jöjjön velem a ház tulsó felére. Ott van a kicsike. De vigyázzon, nagyon vad. Attól ne féljen, hogy kiabál. Az ajtók és ablakok párnázva vannak és a legkisebb

hang se szűrődik ki onnan. Ha valamire szüksége lesz, csak csengetsen. Mert máskülönben nem fogjuk háborgatni. Kivánságára beküldhetek két markos riót, akik majd lefogják a rakoncátlanok kicsikét, úgy hogy aztán minden erőlködés nélküli birtokába veheti.

— Köszönöm, nincs szükségem segítségre.

A folyosóról egy második folyosóra jutottak. Madam Laura ott kinyitott egy ajtót:

— Méltóztassék, szenyór!

A fiatalember belépett s az ajtó halkan bezárult mögötte. Elegánsan berendezett szobában találta magát, melynek két fő felszerelését a menyezetes ágy és a széles díván képezték. Beléptére az egyik fotelből ijedten szökött fel egy karsu, ragyogó szépségű szőke lány és halk sikoltással a zongora mögé menekült.

A fiatalember percekig szótlanul állott, aztán halkan megszólalt:

— Ne féljen tőlem, Széchenyi Zsófia grófnő! Nem lesz bántódása. Megmentésére jöttem. Én is leány vagyok különben. Ellie Morton a nevem. Bizonyára már hallotta ezt a nevet. Detektívnő vagyok. Az édesatyja küldött ön után.

Ezzel a zsebéből előhuzta a gróf névjegyét, melyre az pár sort írt s New-Yorkból való elutazása előtt átadott neki.

A grófkisasszony mohón kapott a névjegy után és felismerve rajta atyja írását, csókjaival halmozta el azt.

A szemeiből elszállt a rémület és a remény s bizalom jelent meg helyében. Örömmel nyújtott kezét a detektívnőnek, aki magyarázta:

— Meg fogja érteni, grófnő, hogy csak férfiruhában közeledhettem önhöz, mint szeretkezésre éhes kéjenc.

És halkan nevetett.

Aztán leültek. Miss Ellie Morton apróra kikérdezte Zsófia grófnőt elrablása felől s kiderült, hogy minden úgy történt, ahogy azt az éleseszű detektívnő még New-Yorkban elképzelte. Aztán a maga részéről elbeszélte a gróffal való megismerkedését és Buenos-Ayresbe való elindulását. Végül elmondta tervét, hogyan szándékozik a grófnőt kiszabadítani. Majd hozzátette:

— Még egy napig azonban itt kell a grófnőnek maradnia. Tegyen úgy, mintha látogatásom után bele-

nyugodott volna sorsába. Ezzel majd félrevezeti őrei éberségét.

A gyanu elkerülése végett miss Ellie Morton még vagy két órán keresztül volt Zsófia grófnőnél. Aztán elbucszott.

Kinyitotta az ajtót és hangosan, hogy a közelben tartózkodók jól hallhassák, visszaszólt a szobába:

— A viszontlátásra, drágaságom! Pá!

Aztán kívülről betette az ajtót.

A következő pillanatban legnagyobb meglepetésére négy férfiar fogta le. Ott állott előtte dühösen gesztikulálva madam Laura és öklét az arcába akarta vágni. Azonban egy fiatalember lefogta.

— Hagyja, madam, majd elintézem én a híres detektívöt.

A hangra és az arcra miss Ellie Morton egyszerre felfigyelt. Eszébe jutott, hogy ez a fiatalember volt alighanem az a cipőpucoló, akit az Escorial-szálló előtt látott posztolni. Nem ért azonban rá sokat filozofálni, mert a négy erős férfi kar összekötözte kezét-lábát, aztán felkapta és mint valami könnyű pelyhet egy szobába vitte s ledobta egy diványra. A pribékek aztán kitakarodtak s a szobában a fogoly detektívönivel csak madam Laura maradt és az a bizonyos fiatalember, akit madam Laura Ignációnak nevezett.

Ignáció kacagott:

— No, szép detektívöt, hát lépre kerültünk. Már tegnap gyanakodtam, ma pedig megbizonyosodtam. De madam Laura nem akart nekem hinni. Azt mondta, maga egy jó pasas, aki szórja az ezreseket. Engem azonban ezzel nem lehetett félrevezetni. És mikor ma este eljött és bement a grófnő szobájába, azt mondtam a madamnak, hogy menjünk a Dyonizosz füléhez. Tudja mi ez? Van egy kis fülkében egy készülékünk. Ez a Dyonizosz füle. Összeköttetésbe hozhatjuk minden szobával, mert vezetékai az összes szobákba elvezetnek. A Dyonizosz füle segítségével mindent hallhatunk bármely szobából. Még a legdiszkrétebb suttogást is. Vannak a városban vén kéjencek, akik nehéz pénzeket fizetnek, hogy itt kihallgathassák mások szeretkezésének hangjait. Különös élvezet ez, mikor egy szüzike első szereplését kell kihallgatni. Nos, azt mondtam madam Laurának, hogy jöjjön a Dyonizosz füléhez és meggyőződhetik róla, hogy maga nem az, akinek magát

kiadja. És jó volt, hogy megtettük ezt, mert különben maga nemcsak megszóktette volna drága madárkánkat, hanem még ennél is nagyobb bajt zuditott volna ránk és valamennyien a börtönbe kerültünk volna maga miatt.

Madam Laura mint a furia rohant a tehetetlenül fekvő miss Ellie Morton felé.

— Megfojtom! Megfojtom!

És karvalymódra görbitette be a körmeit.

Ignáció csitította:

Hagyja csak, madam Laura, majd elintézem én ezt a detektív-kisasszonyt. Egy törsturás örökre megnémítja. Aztán betesszük a ládába és bedobjuk a tengerbe. Előbb azonban hadd tanulja meg, mit tesz az, lánykereskedőkkel kikezdeni

— Mit akarsz tenni?

— Azt, hogy önagyságát ma éjszaka odadobjuk prédául saját embereinknek, azoknak az erős fickóknak, akik tegnap este előtte mutatták be szerelmi képességeiket. Aztán még itt tartjuk néhány napig s busás pénzekért átengedjük használatra a csókéhes fazendásoknak, pénzes cowboyoknak. Aztán majd, ha már eleget keresünk a derék detektívön, végzünk vele.

— Jó lesz, — egyezett bele madam Laura.

Aztán odalépett a tehetetlenül heverő Eliehez és egyenkint letépte róla ruháit. Mikor a szép detektívön teljesen meztelen volt, megjegyezte:

— Elsőrangú áru! Hacsak egy hétig tartjuk itt, rengeteget keresünk rajta.

Ignáció csengetett. A belépő szolgának kiadta a parancsot:

— Jöjjenek a bikák!

Csakhamar belépett teljesen ruhátlanul az a hat hatalmas férfi, akiket miss Morton előző este látott.

— A tiétek már, — fordult feléjük Ignáció, — csinálhattok vele amit akartok. De jól vigyázzatok, nehogy kötelékeit meglazítsátok, mert veszedelmes nő.

A hat férfiallat mohón nézte a meztelen Elliet, aki egy szót sem szólt, ajkait összeszorította és a legrosszabbra volt elkészülve.

Madam Laura és Ignáció kivonultak a szobából.

A hat férfibika közül az egyik az asztalról felvette az ott heverő kockát és kijelentette:

— Vessünk kockát, hogy kié legyen először.

A kockavetés a négernek kedvezett, aki röhögve térdelt miss Ellie Morton lábai elé, miket másik két társa széthuzott.

A néger áldozata fölé hajolt.

Ellie már arcán érezte a néger forró állati lehetetét.

Még egy pillanat és megszűnt lány lenni.

Akkor kívülről az ajtót hirtelen betaszították s erős kezek lehúzták a néget áldozatáról.

Dulcie, a riporternő hirtelen lekapt az asztalról a terítőt és azt Elliere dobta.

A többi pillanatok alatt játszódtak le.

Madam Laura, Ignáció és a bűntanya többi alkalmazottja megbillincselve várta sorsát a szalonban.

Ellie számára ruhát kerítettek és aztán ő volt az, aki kötelékeinek elvágása után fölöltözött és a szabadítókkal Széchenyi Zsófia grófnő szobájába vezette.

A bűntanya megbillincselte lakóit autókön a rendőrségre szállították.

Hajnalfelé miss Ellie Morton, Dulcie a riporternő és Zsófia grófnő együtt ültek az Escorial-szállóban.

— Hogy tudtál ilyen váratlanul itt teremni, Dulcie és éppen az utolsó pillanatban érkezni, mielőtt velem a katasztrófa megtörtént volna? — kérdezte Ellie, miáltal hálásan nézett barátinjére.

— Tegnap kora reggel, válaszolta az. — felhívtalak dróttalan távirón és feleletet kaptam. Azt a hirt kopogta a gép, hogy eredménytelenül dolgozol és visszatérsz. A végén lekopogtam a köztünk szokásos ellenőrző jeleket. De nem kaptam meg az ellenjeleket. Erre mindjárt tudtam, hogy valami visszaélés történt és mert attól tartottam, hogy valami bajba kerülél, repülőgéphez ültem és ide szálltam.

— Azért hívtalak aztán hiába a gépemmel, jegyezte meg miss Morton.

— Megkésve, — folytatta Dulcie, — a töled tanultak alapján megállapítottam hamarosan szállódat s szobádban megtaláltam egy névjegyet, melyen madam Laura a Manzares-utca 45 szám alá hív.

— Ahá, az a névjegy, amit a színházban kaptam.

— Tisztában voltam vele, hogy az egy bűntanya s téged ott csapdába akarnak csalni. Elmentem a rendőrségre és detektíveket kértem. Kaptam nyolc embert. Ezekkel behatoltunk. Nem ment könnyen a dolog, de sikerült. Engem ugyanis beültettek egy csukott autóba és a Bűntanyának a Bolero-ucca felőli bejáratához hajtottak. Ott a portásnak azt sugták, hogy leánykereskedők és friss árut hoztak. Így jutottunk be. Bennt persze

azonnal nekiláttunk a munkának. A többit tudod.

— Köszönöm Dulcie, sokat tettél értem.

— Ön pedig én érettem, — mondta Zsófia grófnő.

Reggel nagy repülőgépet béreltek és este megérkeztek New-Yorkba, ahol a dróttalan távirón értesített Széchenyi gróf boldogan ölelte keblére megmentett leányát.

(Vége.)

ASSZONY, LÁNY, NŐ

Eredeti kézirat. — Irta: PÉK DEZSŐ

Az öreg Lerombe bárónő unokája kétségtelenül igen csinos lány volt sőt feltűnően szép. Ugyan nem az a nyílt szépség, amelyre az ember első pillantáskor rámondja, hogy szép, inkább az érdekesek közül való volt.

A bárónő szalonjait tehát nagy előszeretettel kereste föl a fiatal-ság, élénk érdeklődéssel forgolód-tak a fiatal lány körül, de ennek hidegsége csakhamar megállította őket.

Tény, hogy a fiatal lány hidegsége teljesen lefegyverzett minden közeledést, a fiatalemberek között pedig nagy vita indult meg, hogy létezhetik az, hogy egy tizenhét-éves, fölvilágosodott, művelt lány ennyire érzéketlen legyen a férfiak iránt. Hisz a korabeli és társaság-beli lányok nemcsak, hogy egy förtőtől, de még sokkal komolyabb-tól sem ijedtek meg.

Lucie azonban édes-keveset tördött mindezzel, unottan ült a zongora mellett, hallgatva egy zongoraművész játékát, kit a szalón közönsége időnkint nagy tapssal honorált.

Idéges volt és nyugtalan, egyre az órára pillantott. Hat óra elmúlt már és ez csak fokozta türelmetlen várakozását. Kénytelenségből belevegyült az általános társalgás-ba, de tekintete aggodalmasan tért vissza újra meg újra a szalon ajtajára.

Végre megszólalt a csengő és az inas jelentette:

— Madame Villiers...

Az ujonnan érkezett barna nő volt, bőre csaknem aranyzománcu, haja fényes, szemei nyugtalanul csillogók, mint valami több szín-ben játszó drágakövek, domboru,

ielt keble volt és széles csipői. Szemöldökei meghosszabbodtak egészen a halántékáig, ami egész arcának valamilyen vad, keleties kifejezést kölcsönzött. Ajka szenvedélyes volt és érzéki, de egyut-tal gunyos is.

A szokásos üdvözlések után csendesen közeledett Luciehez és rámosolygott. Sötét, egyszerű ruhája teljesen hozzászimult testének buja körvonalaival, szeméből fátyolozott csillogás áradt a fiatal lányra.

Lucie erősen megszorította kezét és azon ürügy alatt, hogy valami régi csipkét mutat neki, magával vonzolta hálószobájába, az emeletre, melynek falait halvány-rózsaszín drapériák fedték.

Ott bezárta az ajtót, azután magához vonta az asszonyt és szenvedélyes, buja, érzéki csókokkal borította el.

— Oh Ninett... már úgy vártam rád...

Az asszony megvonaglott a fiatal leánytest kemény kis formáinak érintésétől és szenvedélyesen adta vissza az ölelést.

— Tedd magad kényelembe...

Egy pillanat alatt kibujtak ruháikból, mit egy székre fektettek gondosan, hogy össze ne gyűrődjenek, lekerültek róluk kombinéik is s leheveredtek a pamlagra.

Ninette cigarettára gyújtott és ábrándosan, mámorosan fektette fejét a fiatal lányra.

— Ha azok ott lenn tudnák, hogy mi...

Lucie szenvedélyesen fonódott barátnője telt, asszonyos teste köré.

— Oh, olyan utálatosak azok a férfiak... igazán nem értem meg

azokat a nőket, akik a férfiakra vágyanak... mennyivel jobb, puhább, kíváncsabb egy nő olyan puha vagy Ninett és olyan forró... milyen nagyok a kebleid...

Az asszony behunyta a szemeit és átengedte magát a lánynak.

— Játsz a keblemmel... erősebben, még, még...

— Nem fáj?

— De fáj és kéjes... add ide a melleidet. Jaj de kicsi, gömbölyű és kemény... Mint egy kis-lány, olyan vagy Lucie.

Egészen átfonta őt forró asszonyos testével és határtalan kéjes vonaglászántott végig a testén, amikor a fiatal, lihegő lány félig fölnyitotta fátyolos, könnyes szempilláit és könnyörgve, bizalmasan sugta a fülébe.

— Ninett, feküdj rám...

Odalenn a társaság türelmetlenkedni kezdett.

— Hol van Lucie? Hol van madam Villiers?

— Hol van a szép asszony és szép lány?

Nemsokára azonban a fiatal-ság hangos óvációja közben megjelentek a terembe.

Kedvesen mentegetődztek, bájos mosollyal hallgatták a fiata-lság lelkes udvarlását, csak ha néha-néha egymásra tévedt tekintetük vonaglott át rajtuk valamilyen különös mámor és csillogó szemeik egy pillanatra kéjesen kapcsolódtak egybe. Az öreg urak a fotellek mélyén elnézegették a jelenetet s az egyik mosolyogva jegyezte meg.

— Rózsa és bimbó... asszony és lány...

A másik zsörtölődve legyintett kezével:

— Asszony? Lány?... Üres és ostoba meghatározások... csak egy van: nő... akár fiatalok, akár idősebbek, akár munkás-lány, akár bárókisasszony, mind, mind egyek: nők...

Csend támadt, egy pár kivénült, őszfejú, régi, párisi Don-Juan helyeslőleg bológatott azután mély sóhajtással elővette tubákos szelencéjét.

Kassai urileányt, aki unalmas napjait egyhanguságban tölti, melyik fiatalember viditáná fel kedves soraival? Leveleket: „Tüzes Barna” jelige alatt Poste restante kérek, főpósta, Kosice.

Pacsirta-uccai kaland

Eredeti kézirat. —

I.

A pacsirta ucca olyan szük és kacskaringós volt, akár valami hamisíthatatlan olasz sikátor, csak déltájban süttöt kövezetére a sovány, pókhálószerű napsugár. Ilyen uccákban szoktak lejátszódni a rémregények, a boszorkányságok, a nagy halálos szerelmek és egyéb emberi szomorúságok.

Az egyik emeletes házból minden reggel pont negyed nyolc órakor egy fiatal lány lép ki a tölgyfakapun. Nyulánk termetű, gesztenyebarna haju, rövidszoknyás kislány s amikor mosolyog, csodálatos, gömbölyű, hófehér fogai csilognak villognak. S amikor lép, bájos, kerek, rózsaszín combjai fehérlenek. Ahogy kislányoknál szokás. És a férfi, aki lát egy ilyen kíváncsú bakfist, felsóhajt.

A nagy tölgyfakapu alatt lakik Schmidt János és az övé a gyönyörű, csodálatosan szép leány, akit Erzsébetnek hívnak. A sacre-coeur-apácák iskolájába jár, ahol ezerholdas bankárlányok és több milliós hozományú autóbilon járó kisaszszonyok tanulnak.

Erzsike pontban egynegyed nyolckor indult az iskolába, ment sebes sietéssel a villamos megállókig. Ilyenkor felpattantak a zöld zsálukáterek, mint a nadrággombok, nagyon sok ablakban fellebentek a függönyök, mint a férfiingek, eltolódtak a virágcserepek, a muskátlis, a rozmarinok s tapadó, forró vágyakozással fiatal arcok tekintettek Erzsike termetére, a fejlődő keblek almáira, a kerek térdekre, a kis ringó ülepre. Mert tavasz volt, kék, zöld és vörös lufibalonok repültek a levegőben, ibolyaillat lengett az uccákban, fagyaltosok álltak ki a sarkokra.

Ekkor kezdődött Erzsike életében az az ugynevezett első szerelem. A villamos megállónál már kora tavasztól fogva minden reggel állt, várakozott egy kivasalt nadrágu, elegáns fiatalember, a finom cigaretta lazán lógott két piros ajka között. Ilyenek a Rodolfo Valentinek, a Riccardo Cortezek, a Mosjoukinek! Ez kell a lányoknak, erről álmodnak forró éjszakák forró leányágyain, amikor lekerül ifju testükről a takaró,

mint egy foszlány egy rózsacsokorról. És ez a csinos fiu Erzsébetet várta.

Erzsébet barna szeme e'einte elborult, homlokán fenyegető ránc jelent meg, kissé idegenkedett, kissé húzódott az első férfitől, aki az útjába került. De a fiu nem tágitott s végre egy izben, mikor könyvtáskája a villamos padlójára csuszott, a fiatalur az átnyújtásnál zavart bocsátatkérések s leányokhoz illő pirulások és meghatottságok között bemutatkozott és mélyen belenézett az Erzsike szikrázó barna szemébe.

II.

Ettől az időről kezdve Hammer Jenő nem a villamosnál várt, hanem felsomfordált a Pacsirta-uccába és elhelyezkedett a tölgyfakapu kijárata előtt. A Pacsirta uccában ekkor végigszállingózott a nagy esemény izgalmasan pikáns híre, hogy Erzsikének, a körülrajongott büszkeségnek udvarlója akadt. Talán egy gróf, aki polgári ruhában szerelmes, büns, illetlen szavakat sugdos az ártatlan szüzike fülecskéjébe. Biztosan valami himpellér, aszfaltbetyár el szeretné csavarni a szegény leány csinos fejét. Az egész ucca rosszat sejtett, aggodalommal volt eltelve a szerelmi ügy becsületessége és korrektsége felől. Kár volna, ha valami haszontalan fráter rossz utra tértené Erzsikét.

De Erzsike nem érdeklődött a fiatalur foglalkozása iránt, csak az első bizsergő jóérzésnek, a tavaszi szerelem bódító, véres rózsáinak élt, mint egy a világi életbe visszatért fiatal apáca. Egy pár óracska édes álmom egy életet pótol. Valóságos eleven, aranyos napsugár volt minden. Színes, nevető foltokat vetett a nap Erzsike meleg, fehér, csillogó testére...

— Elmegyünk sétálni a ligetbe, jó? — kérde Jenő.

Erzsike bolintott:

— Jó, jó....

A ligetben — ott volt még csak sok napsugár. A csodálatos, fiatal testeket egymásra forrasztó, bűbajos tavasz megaranyszórt mindent, mindent. A kis folyó szürke, szentes hullámai; a kopott pázsitot, ame-

lyet vastagon elborította, agyonfojtotta nyáron a por; a vén, girbegurba fák ágait. Erzsikét diadalmas, csiklandozó szerelemmel árasztotta el a napsugár és beléje szugárta: Fiatal vagy, életerős vagy, még tudod érezni, élvezni testeddel a tavaszt.

A kezük forrón összekapcsolódott, fiatalosan égtek combjuk táján. És Jenő szenvedélyesen a két keze közé ragadta a leány fejét. Egymás mellé álltak. Egyikük sem tudott szólni, csak érezni, sejtetni, akarni. A fiu két keze a lány keblét érte. Jenő erre reszkető kézzel átkarolta Erzsike ruganyos, meleg csipőjét és rémülten, dobogó szívvel hozzá hajolt. Erzsike megremegett egész testében. És a fiu a száját kereste: a félig kinyitott, nedves, a tavasz minden örömeit kínáló száját... S megcsókolták egymást, mert szépek és fiatalok voltak.

Erzsike halk, kéjes felsikoltással fogadta a csókot s egy nagy, nehéz könnycsepp csillogott a szemén.

III.

A Pacsirta-ucca lakói csakhamar kitudakolták, hogy kicsoda Hammer Jenő. Szereti a könnyű és dologtalan életet, fegyelmi eljárás alatt nyögő sikasztás miatt s nemsokára egészen ur lehet, amennyiben nem lesz kénytelen semmiféle irodai hivatalos órához alkalmazkodni.

S Erzsébet nemsokára mindazt szintén tudta és meggyőződött, talán nem is a szívével annyira, hogy az ő boldogságát nem lehet a Hammer Jenő ur levegőjében lógó, bizonytalan életsorsához fűzni. Hiszen még Amor isten nem birizgálta fel annyira a szívet, hogy heves gyuladásokat okozott volna a Jenő urfi kimaradása. Valahogy úgy van, hogy ha valamit belát a józan értelem, akkor lassankint, előbb utóbb a szív is kénytelen-kelletlen beadja a derekát s lassan, észrevétlenül kiköltözik a maga alkotta ábrándpalotából.

Ekkor egy új lakó jelent meg a Pacsirta-uccában Ren Karoli Breynek hívták, mefisztotelesz szakállal és porcellánhoz hasonló szemekkel. A szemek ugyan egy kissé aprók voltak, mint a disznóé. Holdas éjszakákon elszálgatott Erzsike ablaka alatt, a gránitköves járdán s néha úgy cincogott, mint egy piszkozatpatkány, néha meg norvég matriáldalokat énekelt. És Erzsike ijedé-
ben magára huzta a paplant és el-

bujt alája. Mert nagyon félt a misztikus Ren Karoli Breytől.

Egy este Ren Karoli Brey egy flügelhornon eljátszotta szerelmes szívvél a „Vergiss mein nicht” című érzélgős, német románcot. És ekkor Erzsike teste lázasan, szinte forrón vergődött az ágyon. Felugrott, összekötötte kemény keblén az ingsejtemsinórját, magára dobott egy köpenyt és az ablakot kinyitva kinézett. Az esti szellő belekapott Erzsike hullámos hajába s míg lázas sietséggel rendezgette a gonosz hajfirtókat, Ren Karoli Brey szardonikusán vigyorogva belebujt az ablakán, kezében a sárga Flügelhorn.

— Ki vagy? — kérdé reszkeve Erzsike.

A hétszodák mesevárosából jövők, ahol a nőkön nincsen ruha, mezetenül szaladgálnak, úgy, ahogy megszülettek és ugys van ez rendjén!

Erzsike alétan, vágy nélkül, lázadás nélkül adta magát a férfinak, a him kegyetlen, nagy erejének.

Mert egy lány mindig megtalálja az utat a szerelemhez. És ha nem akarja életét odakötni a realizmus-hoz, a Hammer Jenőhöz, hát átmenetileg a Kurtsmaleri romantikáé, a hansheinzewersi borzalomé lesz, a Ren Karoli Breyé. Mert egy vérmes leánynak egyre megy, hogy szeiid tangóban megy-e a himmel, avagy holbeini haláltáncban vonaglik.

— Vége. —

Csöppike:

MÁRKI DE SADE

— Eredeti kézirat. —

Márki de Sade álmatlan éjszakáinak álmái csak világos virradatokkor foszlottak széjjel és nappal a nagy titkok nyomása gyötörte, a nagy titkoké, amelyektől az emberi gondolat megszédül és amikre, ha feleletet keres a földi halandó, a poklok mélyére hull a keresztény lelki üdvössége.

Düledező várkastélya, aranycsináló műhelyében éveket töltött el hatalmas foliánsok, régi elfelejtett írárok szellemidéző mondásai és kabalái fölött. Kincsek varázslatának titkai voltak feljegyezve ákom bákom jelek között; amott mindenféle ördögöségeknek a nyitja, amit régi perzsáktól ellesett valaki.

A márki azonban már nem az írárokra, kabalákra nézett. Minek a kincs? Minek a tudomány? Minek az örök élet, mikor egy perc többet érhet, mint az egész élet, mint minden bölcsesség, minden tudomány, minden kincs. Egy meztelen perc...

ah... És az álmatlan éjszakák buja ködéből egyre színesebben szövődött eléje egy pikáns kép, annak a pillanatnak a képe, mely több mint banális szeretkezés és ami még az egyedüli, amiért az ember él a világon. És újból felkavarta most a foliánsokat, amelyek itt ott a szelem varázslatáról, angyalok és ördögök rettentő szerelmi viaskodásáról mondtak rémes dolgokat.

Mi van a mélyén? Mi a szerelem mélységes mélysége? Mi az, amiből meríteni kell, hogy az életet kimerítsd?

Isszonyu, bűnös éjszakák, isszonyu, fekete álmai közt a szerelem anygait és ördögait idézte.

Egyszerre borzalmas hahotát hallott és eleven szemeivel látta a sántát

Vékony, hosszukörmös, fekete ujjjaival vigyorogva piszkálta a foliánsokat, aztán a bibliát és egy helyet odamutatott. És azt mondta:

— Ekkor születtem!

— Mikor?

— Mikor bűn lett a szerelem!

Egyet kacagott, hosszat, a márki látta, hogy úgy kacag, hogy még a farkát is csóválja. Leült s tovább vigyorgott a képébe, a farka még most is a földet verdeste.

— Eladom neked a lelkem a szerelem üdvösségéért.

— Hahahaha!

— Ha bűn a szerelem, hát bűnt, bűnt, bűnt akarok!

— Hahaha!

— Nem ismerem határt, hogy mi még a bűn!

— Hahaha!

— Elégett az ifjuságom, most bűnt, bűnt, bűnt akarok!

— Hahaha! Tüzet, lángot, hihihi!

— Kifordítva mindent, ami emberi, csak szerelmet, bűnt, mindent ami ördögi.

Még egy kacagást hallott és az ördög fekete füstfelhőben eltűnt. Ő még utána kiáltotta:

— Asszonycomb tüzét, asszony-szaj lángját, asszonytest bűnét!

Vörös fényárt látott szerte gomolyogni boszorkánykonyháján; fehér, szűz eányalakok imbolyogtak benne, hosszú hajjal, kerek, dundi keblekkel, feszes combokkal. Egyiknek utánakapott, megrántotta a faránál és karjába ölelte forró idomait.

Hallotta az ördög hangját, amint messziről kiáltotta:

— Bűnt!

A lányok mosolyogtak, énekeltek:

— Kéjt! Kéjt! Kéjt!

Felkapott egy kést és a lány husába hasított vele.

A lányok felnevettek és énekeltek:

— Kéj! Kéj! Kéj!

Megint az ördög hangját hallotta:

— Tüzet! Lángot! Mindent ami ég.

Márki de Sade-ot hajnalban égő kastélya üszkéből, pernyéjéből ájul-tan huzzák ki.

A márki Párisba ment, ahol a szikár, hegyes szakállu, kétoldalt lefelé kunkorodó szemöldökö, feszes feketébe öltözött, rövid köpenyes ember olyan volt, mint maga az ördög. A nők futottak utána, felkinálták magukat, sokan eltűntek, véres holttestüket megtalálták.

Egyszer megtalálta őt Madame de Montespan, a király egyik szeretője. Megállította hordszékét és kiszólt:

— Nemes, ki vagy?

— Az ördög hive.

— Őt keresem.

— Szolgálatodra lehetek.

— Értesz a nyelven?

— Csak az óvén.

— Nem vagy keresztény?

— Csak a fekete misén.

— És hol lesz az?

— Jer éjjel előt, Madame, Abbé Guibourghoz.

— És az ördög meg fog sejteni?

— Szerelemben igen.

Éjfélkor kezdődött Guibourg Abbé kápolnájában a montmartei apátságban a fekete mise. Mikor a szörnyűségek miatt, amiket ott elkövettek, bűnpert indítottak, a király parancsára be kellett azt szüntetni, mert a legelőkelőbb udvari nép és a király szeretői is bele voltak keverve. Így Racine, a kéjenc és mérgekeverő udvari költő, Mme d'Argenson, a fényes courtesane is...

Madame de Montespan eljött és Márki de Sade megkérdezte:

— Márkize, mit kívánsz szerelemben az ördögtől?

— Az ördögbe is, a király szerelmét! Aki kihűlt. Akit már untat a szerelem.

— Márkize, avatásd fel magad az ördögnek ma éjjel, szűztiszta vérrel, pokoli szenvedéllyel, ami bünt kigondolhatsz mindennel és a király szerelmét sohase veszted el.

A napkirály unta a szerelmet. Rossz kedvű volt. A vetkőzésnél mindig oly kegyes király már kabátját is csak úgy kellettlenül engedte a nemesektől levetni s türelmetlenkedett, mikor vicomte de Cadot cipője csatját leoldotta; Clerinont márkinak sietnie kellett, hogy a harisnyát lehuzza s míg a felség másszor tréfás megjegyzésekkel dobta a spanyolfal mögül ingét a nemesek közé, most csak ott esett a földre, úgy hogy senkinek sem jutott a szerencse, hogy kezével megérinthesse. Amidőn a király hálójában előjött, csak annyit mondott:

— Untat már a szerelem is.

A nemesek zavartan összenéztek. Mi történhetett? Új vadat kell-e a király számára felverni? Ki lesz vajon a szerencsés, aki a király szélességét eltalálja és az új csillagot hozza?

— Ne törjétek magatokat, jó urak, nem kell senki sem. Jóéjszaka.

S amint a király intett, az etikett tiltotta, hogy valaki még szóljon, hanem mély meghajlással hátrált a hálóteremből mindenki.

Reggel kutatva lesték a király vonásait. Minden kegyencének volt valami titkos gondolata, hogy hogyan huzakodjék elő egy hölgy nevével. De a király még kedvetlenebb volt. Alig, hogy ránézett a lovagra, aki a reggelit a szolgától átvette s eléje nyújtotta.

— Csodálkoztok urak, ugye azon, amit az este mondtam, hogy még a szerelmet is meg lehet unni.

— Hihetetlen, ha felséged mondja.

— Miért?

— Hiszen a legszebb, amit a szerelem kínálhat, felségedé.

És mialatt az udvaroncok hízlegése, hajlongása folyt, a háttérből egy mozdulatlan ember szúrónézése meredt a királyra.

— Ki az a nemes? — kérde a király.

Az eddig mozdulatlanul ülő ember előlépett:

— Márki de Sade, fenség.

— Nos és te mit szólasz?

— Sire, ha én áhítozom a felséged legszebb hölgyeinek a szerelmére, akkor, ha elérhetem, elértem

a lehetetlent. Ha a király áhítozik a legszebb nő szerelmére, csak a kezét kell kinyújtania érte. Hol a gyönyör, hol a mámor, hol a kék, hol a boldonságnak az a pillanata, amit csak az elérhetetlennek a beteljesülése hoz? Szegény király, Sire.

— Ah, ah! Minő vakmerőség, minő illetlenség így beszélni a királylyal, — zugott az udvaroncok moraja. De a király intett és a zaj elnémult.

A kerti séta alatt, amelyen csak a legbizalmasabbak lehettek a király mellett, magához szólította a márkit.

— És minő szerelmet keresnél, márki, ha te volnál a király?

— Sire, amit még a királynak se szabad.

— A királynak nem szabad?

A király megállt s szembe fordult a márkiival.

— Márki, mit nem szabad a királynak?

— Fenség, mit nem szabad a királynak elkövetni?

— Csak bünt nem.

— Akkor a király számára csak ott kezdődik a szerelem, ahol a bűn...

*

Másnap a király nem szólt egy szót se szerelemről, pedig Versailles hemzsegett a szebbnél szebb nőktől s mind csak egy mosolyt lesett a király arcáról.

A király a márkit hivatta.

— Márki, maradj velem, undorodom ettől a sok libától.

Este pedig így szólt:

— Márki, a holnapi éjszakám a tied, az ördögé, a bűné.

És vaio igaz. Montespan újra a király szeretője lett.

— Eredeti kézirat —

(13)

Mari egy süteményt vett még a szájába és engedett. Lefeküdt a pamlagra, engedte, hogy a férfi végigsimogassa a ruhája alatt, csak akkor borzongott össze és sikoltott föl, amikor a férfi kezei a keble alá tévedt.

— Jaj, ne csiklandozzon...

Hátrahajította a fejét és segített a férfinak, aki remegve, lázasan viaskodott a csökönyösen ellentálló és végtelenül komplikált gombszerkezetekkel.

Mohón, vadul, kiéhezetten esett neki a lánynak, csókolt, beléharpott a vállába, abba a finom, gyönyörű ivben domborodó puhaságba és megittasult a szivárgó vértől.

Mari hirtelen dühös lett és nagyot lökött rajta.

— Hallja, ne vaduljon, mert nem szeretem...

A férfi visszakuszott melléje.

— Na, ne haragudj... ne...

Simogatta, csókolt és könyörgött neki tovább.

— Ugye nem haragszol... nem... nem...

Mari egykedvűen tűrte a heves ostromot és szájában jóízűen megropogtatta a süteménymaradékokat.

— Olyan forró vagy... olyan ruganyos... olyan tüzes... szeretném, ha ez a perc, ez a pillanat soha, de soha sem múlna el, szeretnék mindig így melletted lenni, szeretnék mindig így érezni, hogy milyen gyöngye vagy, milyen puha és mégis milyen erős, milyen ruganyos... te... te... — sugta rekedten, szakadozottan a férfi és bódultan a kéjtől csókolt a hajába.

A lány hátrapillantott az ablak felé, ahol a függöny mögül bekukskált a szobába a reggel.

— Siessen kérem, odakünn már egész világos van.

XLII. FEJEZET.

Béla lassan sétált az uccákon, szinte atomonként szívta az üde levegőt. Körülötte nyüzsgött az élet,

emberek mentek el mellette, asszonyok suhogó selyemben, lányok rörid, kacér szoknyában, a köruton elzúgott a villanyos, ő nem hallott, nem látott semmit, ment tovább. Nem is ment, csak elengedte magát, hitte magával a tömeg, a forgatag.

Milyen furcsa, milyen bizonytalan és milyen kiszámíthatatlan az élet. És ugyanilyen az ember. Ha egy hónappal ezelőtt arra kellett volna gondolnia, hogy Klárától el fog válni, azt hitte volna, az lehetetlen, azt nem éli túl, azt nem bírja elviselni — és tessék, itt van.

Még él és már azt is kezdi érezni, hogy szép az élet. Hogy vágyak, gondolatok, mély tartalmak lebegnek a tavaszi levegőben, hogy az élet öröksongású, vad muzsikája mindent el tud felejteni az emberrel. Hirtelen megállt és körülnézett.

Észrevette a zugó villanyost, a tovarobogó kocsikat, a boulevardon zajtalanul tovasikló automobiliokat. Tekintete asszonyokéival találkozott, mind megannyi új varázsszal, új bűnnel, új mámorral tele. A ruhákból parfüm illat szállt elő, a tovalibbenő szoknyák alól lábak, térdek, combok villogtak elő.

Béla elindult. Új vágyakkal, új kedvvel.

Az egyik saroknál, amint befordult, majdnem összeütközött egy lánnyal. Gyorsan kitért és ránézett. Tekintetük találkozott és egy pillanatra úgy álltak ott. Azután a lány kissé elmosolyogta magát és hirtelen tovább indult.

Nagyon szép alakja volt a lánynak. Magas, karcsú csipővel, telt domokkal. A szoknyája tulróvid volt, formás lábai minden egyes lépésénél kilátszottak alóla.

Béla követte.

A lány csakhamar észrevette ezt, meg-megállt egy kirakat előtt, óvatosan oldalra pislantva és pillanása mindig találkozott a Béláéval, aki nyomon követte és nem vette róla a szemét.

— Vajjon ki lehet ez a csinos lány — tűnődött Béla, amikor az éppen találkozott egy barátnőjével.

— Szervusz Mártha, hová mész? — kérdezte tőle, de többet nem hallott Béla, mert elhalkították a beszédét, csak annyit látott, hogy a lány sietve igyekszik bucsuzni és tovább indul.

— Tehát Mártának hívják — ismételte magában Béla — Mártha... — és tovább követte.

Lassan befordultak egy mellék utcába. A lány meglapátolta lépteit

és befordult egy kapun. Béla meggyorsította a lépteit és megállt a kapu előtt.

Benézett. A kapualj végén egy ajtó volt, a lány már odaért, ott még egyszer hosszasan visszanezett, azután hirtelen eltűnt.

Béla még egy pillanatig odanézett, azután lassan megfordult és kifelé indult.

— Olyan gyönyörű szemei vannak, mint Klárának... — állapította meg magában és fölvetve a fejét, fiatalos, ruganyos léptekkel vágott neki a korzónak.

XXXIII. FEJEZET.

Mezeiné egy kis kosárával a karján a piactér felé tartott és mosolygott magában azon, hogy őt az ismerős piaci árusasszonyok még mindig „Mezeiné nagyságá”-nak szólítják, holott ő már tulajdonképpen Horváth Aladárné.

De hát persze, hogy furcsa azoknak az egyszerű embereknek, hogy őt most már másképpen hívják, amikor még sokszor ő maga is elfelejti, hogy tulajdonképpen már nem is Mezeiné.

Alkuba bocsátkozott egy asszonnnyal és hosszabb húzavona után éppen megkötötték a vásárt, amikor valaki elkapta hátulról a fejét és megcsókolta.

— Kezeit csókolom, nagyságos asszony...!

Megiepetten fordult hátra és hirtelen nem is ismert rá az előtte állóra. Csak később kiáltott föl:

— Te vagy az, Anna?

Ő volt az, meghizva, meggömbölyödve, megasszonyosodva és mosolyogva kérdezte meg volt asszonyát:

— Talán már rám sem tetszett ismerni...?

— Bizony alig alig... nagyon megváltoztál Anna, egészen másképpen nézel ki... hogy megy a sorod, mit csinál a férjed?

Hosszasan elbeszélgettek, közben elindultak egy mellékkucán, amelyik a piactérre torkollott. Egy szürke ház előtt hirtelen megállt Anna.

— Mi itt lakunk nagyságos asszony... és igazán nagyon megtisztelne, ha benézne hozzánk egy percre.

Mezeiné nem sokat kérette magát, különben is nehéz volt a kosara, legalább egy kicsit pihen. Benn a házban, egy egyszerű, tiszta kis szobában Anna sietve törült le egy széket.

— Ide parancsoljon nagyságos asszony... tessék...

Mezeiné leült és beszélgetni kezdtek.

— Egészen szép lakásokotok van, minden rendes, tiszta, szépen élhettek, a férjed jó ember, ugye?

— Hát bizony jó, de ami az életet illeti, hát bizony csak küzdünk... kevés a kereset... de megbocsát nagyságos asszony egy pillanatra, behívom a férjemet...

Lajos a fáskamrában volt és nagyban vágta a fát, amikor felesége beszólította. Gyorsan leverte magáról a rápatogott forgácsszilánkokat, fölvetve a kabátját és besietett a szobába.

Ott Anna bemutatta őt.

Lajos kezdetben szótlan volt és félszeg, csak akkor kezdett beszélni, amikor Annáról volt szó. Nem győzte eléggé magasztalni, milyen jó, ügyes és dolgoz.

Mezeiné mosolygott.

— Nekem azt ne mondja, tudom én azt jól, én is mindig meg voltam vele elégedve, az akkori uram, a Mezei is mindig azt mondta, nagyon jó lány, nagyon ügyes lány...

Anna zavartan sütötte le a szemeit Mezei említésekor, Lajos átkarolta és büszkén nézett rá:

— Hogy elpirultál a dicséretbe... — azután bocsánatot kért, de megy tovább dolgozni, délig el akarja végezni.

Az asszonyok egyedül maradtak. Anna kíváncsian kérdezősködött:

— Hogy van Aladár urfi?

— A férjem? Köszönöm, jól. Megvagyunk...

— Hát mit szól a nagyságos asszony a Klára kisasszonyhoz... szegény... egy hét alatt vége volt...

— Hát az egy tragikus eset volt... két hét múlva lett volna az esküvője.

— A Béla urfival?

— Igen... az persze egészen oda van... képzelheted... nagyon szereték egymást... — fölállt és készülni kezdett — na de én megyek Anna, elpletykálom az időt és még elkésem... nagyon örülök, hogy látalak és hogy jól megy dolgod. A férjed jóra való ember, szeret: mi kell egyéb?

— Ez mind igaz, nagyságos asszony, de hát éppen szerelemből még sem lehet megélni... pénz kellene, az meg csak kevés van... higgye meg, nagyságos asszony, a nagyságos asszonnál jobb dolgom volt... most minden félévben ha van egy új ruhám, selyemharisnyám pedig nem is tudom, mikor volt utoljára...

— Sohse busulj Anna, lesz még jobban is...

Anna kezét csókolt és kikísérte az ajtóig. Az asszony sietve ment végig a hosszú udvaron, amikor hirtelen érezte, hogy egyik harisnyakötőjének kikapcsolódott a csatja és a harisnya ráncokat vetve lassan csuszik lefelé. Körülnézett, letette a kosarat, föl-emelte a szoknyáját és az engedetlen csatot visszakapcsolta a kifeszített selyemharisnyára. Egész lába kilátszott, a térdei, a combja és a selyemharisnya megtöltötte, kiéhezte a konturokat.

Lajos a faskamrából kinézve figyelte a jelenetet. Tágranyilt szemekkel bámulta. Milyen kíváncsú, pompás, telt combok, hogy feszül, hogy domborodik, hogy hajlik, a térde előreugrik és milyen buján, izgatón szalad fölfelé tovább, egészen egy kis darab hófehér meztelenségig, mely bizonytalan csipkékbe vész el, a selyemharisnya, amelynek minden egyes kis szeme csillogni látszott...

Egészen megszádlult. Vajjon... az ő Annáján is így állna egy selyemharisnya, ilyen feszülön, ilyen izgatón...?

Nagy rakás fát nyalábolni föl és lihegve, szuszogva lökte le a konyha padlójára. Azután megtörülte a homlokát, leült és hallgatagon nézte az asszonyt, amint megrakja a tüzet. Csipője karcsu volt, combjai formásak... de a lábai... azok nagyok, durvák, iormátlanok voltak a komisz, szövött, olcsó harisnyában.

— Te Anna, te...

— Mi az?

— Drága egy selyemharisnya?

Anna hirtelen fölkapta a fejét, csodálkozva és reménykedve nézett ura felé.

— Miért kérdi?

— Csak azért... mert hát... hisz utóvégre miért ne vehetnél magadnak egy párat... annyit csak megengedhetünk magunknak...

Anna fölugrott és felelet helyett össze-vissza csókoltá urának szurós, sertés, borotvátlan ábrázatát.

XXXXIV. FEJEZET.

Béla furcsán, idegenül nézett szét a kávéházban, hisz már jó egy hónapja nem volt itt. Elszokott már a fénytől, a zajtól, a sürgés-forgástól, az emberektől. Fáradtan állt meg az ajtóban és tétovázva ment végig az asztalok között, valami ismerőst keresett, olyan nyomasztó hangulat fogta el még néha-néha, nem szeretett egyedül lenni, vágyott a társaságra, hogy legyenek körülötte, ne maradjon egyedül gondolataival.

Az egyik ablaknál végre ismerőst pillantott meg. Mezei ült egy asztal mellett. Megkönnyebbülten, öröndezve sietett oda. Az asztalnál hát-tal még ült valaki, most megismerte: Pali volt, Halász Pali.

Némán nyújtott kezét Bélának, a másik kezével idegesen hátrafésült a szemébe csüngő haját. Lenn a széke mellett már egy egész halom türes tüveg állt, előtte az asztalon egy új tei butéla, amelyből szorgalmasan töltögetett és egymásután hajtott föl a tei poharakat. Arca már egészen ki volt vörösödve, szemei lehetetlen szögben állottak és csillogóak voltak.

Mezei karikákat fujt maga elé cigarettája szállodgáló füstjéből.

— Te Pali, megbocsátasz... de igazán nem tudom mire való, mire jó ez a folytonos ivás...

Pali ránézett a kérdezőre, az ittas emberek bamba nézésével, amelybe azonban egy kevés öntudatos szomorúság is vegyült.

— Mit tudjtok ti azt... el vagyok keseredve, rossz kedvem van, hát iszom...

Fölemelte a poharat és egy hajtásra kiitta.

Béla tekintete kitevődött az uccára.

A tulsó oldalon egy elegáns, szép asszony tűnt fel. Vidáman nevetve ment oldalán egy fiatal férfival, aki kedvetlennek, fáradtnak látszott, szótlanul haladt mellette.

Béla azonnal rájuk ismert, Mezei is megpillantotta őket.

— Nézzétek csak, a volt feleségem... még mindig milyen szép és elegáns... és olyan különös... mintha még jobban megfiatalodott volna...

Messze kihajolva, hosszasan utánuk nézett, szájában még egyszer-kétszer fölpláskolt, azután végleg elaludt a cigarettára.

A kávéházban egyre erősebb lett a zaj, esteledett, mint többen és többen verődtek össze.

Künn az uccán fiatal lányok mentek el az ablak előtt. Egy fiú kísérté őket és úgy látszik jól érezték magukat a társaságban, mert állandóan mosolyogtak. Az egyik föl is nevetett egy párszor és odapillantott a kávéház felé. Tekintete összetalálkozott a Béláéval, de azután ismét kísérlő felé fordult és feszült figyelemmel nézett rá.

Béla megremegett.

— Mártha...

Ő volt az, a multkori ismeretlen ismerőse, akinek olyan különös, gyönyörű szemei vannak, mint Klárának... és szorongás fogta el, szo-

morúság... arra a másik fiatallemberre gondolt, aki a lány mellett volt és akire a lány olyan figyelmesen, egész lelkével ránézett... bántotta...

Lehajtotta a fejét és tekintete a hamutartóra tévedt, amelyben keze görcsösen lapította meg az elszitt cigarettát.

Valami gondolkodásra készítette, emlékek ébredtek benne és megmozdították a multat.

Hirtelen föltekintett.

Milyen különös is ez a szituáció, ahogy itt együtt ülnék, amint beszélgetnek és amiről beszélgetnek, mintha egyszer már lett volna így... és szinte öntudatlanul, lassan szavak törtek elő belőle:

— A szerelem olyan furcsa... kis elindulások és kis megérkezések, a nagy elindulás és nagy megérkezés között... olyan... mint egy keringő... egy csodálatos, káprázatos, nagszerű, egy keserves, sápadt, szomorú keringő...

— Vége. —

„COVAY”

Timișoara, II., Hárómkir.-u. 7

mérték után készít férfifehéreműt garancia mellett.

Hozott anyagot is vállal. 38.

Ez a hely

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timișoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljék mert mindenki tudja, hogy a MIA KREM-nek nem kell már reklám.

Győry Endre regénye,

mely hónapokon keresztül volt hirdetve lapunk hasábjain megjelent és mindenütt kapható.

A kapu előtt

olyan páratlan regény, aminőt igen ritka esetben szoktak a mai időkben nyilvános terjesztésre hozni.

Boszák Albert

mű- és homorú-köszörűs, kézműves
Timisoara IV, Bem-u. 30. Vállal minden e-
szakba vágó munkát pontosan és jutá-
nyosan. 34

Stáry Sándor

Uri és női cipész Gyárváros,
Fő u. 39 sz. [volt Kész Péterné-féle
cipőüzlet]

Divatos cipők bármely módon a legkénye-
sebb igényeknek megfelelően Polgári árak.
javítások soron kívül. 40

Kubitz Frigyes

kárpitos- és disztömőhelye
Gyárváros, Három király u. 18 sz.
alatt. 43

Vállalok mindennemű kárpitosmunkát, va-
lamint autópárnázásokat és kárpitozásokat.

Sánta István

uri és női cipész

Gyárváros, Bárany-uca 21. sz.
készít elegáns férfi és női cipőket
mérték után.
javításokat soron kívül elintézték. 40

Győry Endre nagyszerű regénye

„A kapu előtt”

már megjelent és mindenütt, ahol
„KÁVIAR”-t árulják, kapható.

Mágori Mihály

uri és női cipész

III. ker. Holló uca 13 szám
készít bármilyen fazonu uri és
női cipőket, a legkényesebb
izlésnek is megfelelően.
Szolid árak! Pontos munka! 38.

Fratii Győrffy Testvérek

Műbutorasztalok

Timisoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett. 36

On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagyalt és jeges
kávét Mann cukrásznál kaphatók.
Timisoara, II., András ut 12.

Simon férfiszabóság, Jó-
zsefváros, Arany
János-u 1b. Férfiöltönyök és fel-
sőkabátok a legújabb módon sze-
rint, elsőrendű kivitelben, szolid
árakon 35

a Grand Hotel mellett

Legszebb
frizurák,
maniküre.

Legjobb
hajfestés,
hajápolás

Legelőcsőbb
illatszerek és
piperecikkek,

P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timisoara, str
Alba Iulia

„Schwaszta”

cipők

42

elsőrendűek és tartósak
II., Csáky-utca 8. - Bejárat Dózsa u.

A „Káviár” nyomdája
TIPOGRAFIA
UNION

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

Majthényi Károly

Telefon 11-29

Timisoara, III. Doja u. 6

Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyszerelés, házitelefonszerelés és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

„Aradi Közlöny”

Erdély legjobb és legolvasottabb politikai magyar napilapja.

DIJTALANUL

hallgatható a XX. század
csodája és a világ
összes művészei

Katzky gramofon- szalonjában

Timisoara, Belváros Merci u. 10.

Gramofonok és lemezek
nagy választékban!

FENYŐ
METALOGRAFIE
TIMISOARA
TELEFON 19-51

ASTRA
FABRICA DE VAC
ARAD

ENERGIA
TIMISOARA

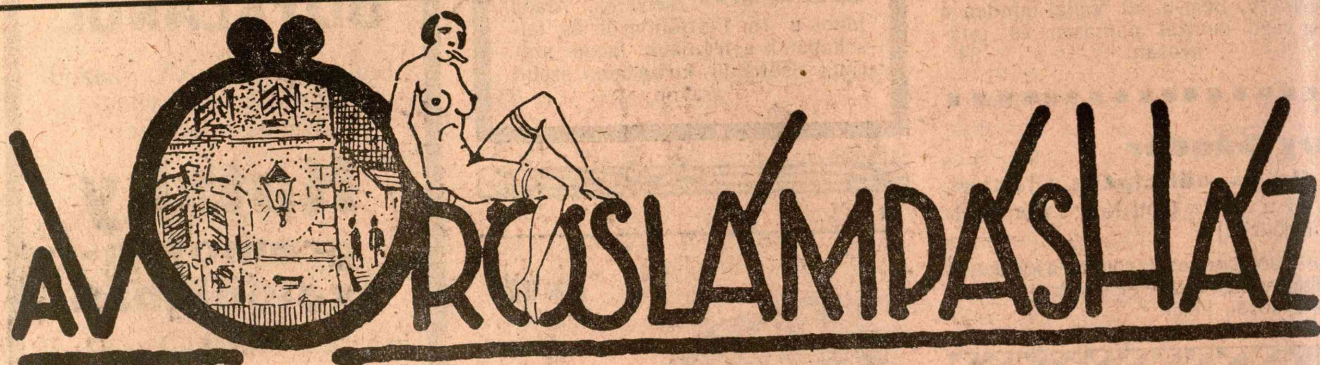
FENYŐ
FOTOLITOGRAFIA

REKLAM FÉMCIMKÉK
REKLAME METALL-SCHILDER

Egy-, két-, három- és néglámpás
Rádió-készülékek
erős és tiszta hanggal, **rend-
kívül olcsón** szerezhetők
be lapunk szerkesztősége révén.
Készülékek szakszerű javítása
vagy átszerelése vidékről is.

vízvezeték, villany és csatornázás
szerelő

Tipografia UNION „Káviár” könyvnyomdája. Lugoj

Kubán Endre regénye

Keringő című regényünk ma-holnap véget ér és akik ezt a regényt figyelemmel olvasták, bizonyára kíváncsiak lesznek legújabb regényünkre. Már most bejelenthetjük olvasóinknak, hogy legújabb regényünk

A vöröslámpás ház

lapunk közeli számaiban kezdődik meg és nagy terjedelme miatt körülbelül 3-4 hónapon keresztül jelenik meg folytatásokban. Szerzője KUBÁN ENDRE, a romániai magyar újságírógárda egyik igen régi és legjobbnevű tagja, akinek nem egy könyve aratta a legnagyobb sikert a könyvpiacra. — Maga a szerző erről a regényéről a következőket mondja:

„Ezt a regényt nem az erotikum kedvéért írtam. Tanításul, okolásul szántam. Megmutatom benne, hogy milyen lelki vívódásokon, gyötrődéseken megy keresztül a fiatalember, akit a kamaszkorban magára hagynak ahelyett, hogy felvilágosítanák a nemi életnek rája leselkedő titkai felől. És megmutatom a regényben azt is, hogy milyen lesz egy a természetből buja vérrel megvert leány, aki zsenge korában elveszti vezető édesanyját és aki számára nem gondoskodnak idejében más megfelelő vezetőről. *Kővágó Jani* és *Dorák Klári* történetét tehát elsősorban a szülők számára írtam meg. Lássák be: rajtuk áll, hogy gyermekeik ilyen megrázkódtatásokon ne menjenek keresztül. Hogy a történetet nem mondom el virágnyelven, hogy erős színeket és leplezetlen szavakat használok: az a regény keretébe tartozik.“

A regény érdekes témához nyúl és érdekes cselekményt hoz magával. Sok helyütt megható és az olvasó szemébe könnyet csal, sok helyütt pedig oly lebilincselő, hogy az ember nem akarja letenni a kezéből. Irodalmi szempontból pedig egy értékes, klasszikus művet képez, amely irodalmi körökben is fel-tűnést fog kelteni. A regény első része lapunk 39-ik számában fog megjelenni!